

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Hrabal Bohumil\Hrabal_Bohumil-Utrpeni
stareho Werthera.pdb

PDB Name: Hrabal bohumil-Utrpení starého
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.5.2007
Modification Date: 18.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

BOHUMIL HRABAL
UTRPENÍ STARÉHO WERTHERA
1949

Tento text, Utrpení starého Werthera, dle datace, byl psán v roce devatenáct set čtyřicet devět. Vzpomínám si, že jsem jej psal ve velkém pokoji na Staroměstském náměstí, v domě, kde tenkrát ještě byl pohřební ústav Schoenbach, byl to dům, ve kterém rakve byly ve sklepech a uhlí v prvním patře. Je to dům, ve kterém je ve výši prvního patra veliký zvon, který prý se utrhl a z věže Týnského chrámu se zabořil dozdi tohoto domu. Taký se tento dům vyznačoval tím, že na štítě měl polonahou ženu, která obkročmo dirigovala svým rozkrokem svět. Bydlel jsem tehdy v podnájmu u detektiva mravnostní policie, který měl krásné oči, četl v čas volna bibli a měl za žen u saturnálskou blondýnu, která se ráda ztrácela, tu na Zbraslavi byla průtrž mračen, tu se srazily autobusy, přicházela často domů nad ránem a voněla hořčákem.

Jak už jsem tolikrát o tom psal, já jsem i tento čas trpěl reflexy, částečně přírodou, částečně krásnými slečnami, které mi lámaly srdce. Pořád jsem nikdy nebyl já, ale byli to ti druzí, to mimo mne, já jsem sám sebe považoval jen za kapesní zrcátko, Marysko o mně říkal, že jsem Kulová desítka, to jest karta z mariáše, kde pod deseti kulemi, rolníčkami, je zobrazen medvěd s bičem v jedné ruce a ve druhé řetěz, na kterém je medvěd. Já jsem opravdu býval tím medvědem. Všechno to kolem mě mne tak dojímalo, že jsem tomu podléhal beze zbytku. Ten čas vrcholil můj rozchod s Nymburkem, myslím, že to byl první byt, do kterého jsem odešel od rodičů, ne ve zlém, ale chtěl jsem být sám. Ale jezdil za mnou strýc Pepin, přivezl vždycky nějakou láhev rumu nebo žaludeční hořké, pili jsme, chodili do kabaretu, na návštěvy a strýc u mne spal na kanapi a když jsme měli čas, z dlouhé chvíle jsem psal na vypůjčeném psacím stroji ten text, který mi diktoval strýc Pepin. On se hrozně rád předváděl ten čas, říkal těm textům, které mi vykládal do stránek, "protokoly". Tak jsme celkem sedmkrát psali ty protokoly, mě nakonec začal bavit ten proud vět, příběhy jsem už tolikrát slyšel vyprávět doma a ve společnosti na břehu Labe, u sousedů, ale tak jako správný chasid jsem se divil a předstíral úžas, který jen přiléval olej do hasnoucího zdroje vyprávění, dokonce jsem nosil strýci pivo s rumem, aby hovořil ještě a ještě, až do únavy, teprve psaním jsem shledal, že ty příběhy bez ladu a skladu nakonec mají svůj řád, už jsem dopředu býval napjatý, zda strýc Pepin nezapomene na nit, kterou přetřhl... a opravdu, strýc za několik minut, za dalšími příběhy, které musel zničit vyprávět, zase se vrátil, navázal tam, kde před téměř dvěma stránkami přestal, a vyprávěl dál, aby opět byl stržen nálehavostí obrazu, který před ním vyrostl jak atomový hříb, aby musel tak zázračně se objevivší obraz dovyprávět, někdy i tento obraz se štěpil a jako ohňostroj vybudoval dalšími obrazy. Tak jsme celkem sedmkrát, během asi čtvrt roku, navazovali nikoliv tam, kde jsme přestali, ale docela nezávisle, přečetl jsem strýci poslední větu z minula, a strýc Pepin, plný nadšení, díval se vždycky do stropu, a odtud opisoval ústy to, co tam viděl, dokonce někdy prstem ukazoval na stěnu, tam vzhůru, tam jakoby po diagonále dopisu, nikdy nemrkal, a diktoval mi dál ty protokoly, navazoval tam, kde přestal, přeskakoval to, co čekalo na dovyprávění, tak jako by maloval obraz z několika stran, přitom štrikoval prstíčky, tak nějak byl v uzavřeném kruhu, který tak dobře znají modlíci se lidé, blízcí se náboženskému vytržení...

A zase tak jako ty moje ostatní texty, ležela Utrpení starého Werthera někde, a zase po mé druhé knížce, Pábitelích, se mě v Československém spisovateli optali, zdali tam nemám pro ně nějaký text? A já jsem řekl, že ano. A tak jsem vyhledal ty od roku 1949 ladem ležící "protokoly", psal se rok 1963, to už jsem věděl, co jsou koláže a roláže, znal jsem techniky z filmu, dekupáž, "kater" a nůžky, se kterými s textem jdou dělat jisté posuny směřující k překvapení, vzal jsem na pomůcku velkou německou knihu Reklam z doby secese, vystříhal jsem reklamy a slogany, vmontoval je do textu, zdůraznil jsem to, co v textu bylo rozptýlené, dal jsem tomu styl, to jest to přerušování, přeskakování strýce Pepina a navazování tam, kde přestal, vynechal jsem texty nezajímavé a doplnil je těmi, které jsem znal z vyprávění strýce, objevil se mi básník Egon Bondy, kterého jsem rytmicky vpašoval do textu, pak jsem vše přepsal načisto a odnesl jsem to na poradu, kde shledali text přijatelný, a tak vyšel v roce 1964 jako Taneční hodiny pro starší a pokročilé.

V předmluvě jsem se zmínil o poslední kapitole Jamese Joyce, kde paní Molly Bloomová za úsvitu, vnitřním monologem, bez interpunkce a bez syntaxe, sní svoji Schlummerlied, zmínil jsem se o tom, že můj posun je pouze v tom, že strýc Pepin to volá, křičí, podává zprávu celému světu o tom, co se to v něm děje, pronáší svoje obrazy jako poselství, jako zbytek toho krásného, co ze starého Rakouska zbylo, že chce být slyšen, sice pouze mnou, ale já jsem znal, že strýc Pepin zrovna tak hulákal ty samé věty na břehu Labe, v několika desítkách domácností, kam býval zván, v desítkách hostinců, kde všichni naslouchali, co se to děje, kdo tak nadšeně a zajímavě křičí, metá ty zprávy lidem do

tváří, co to bylo za krásu, když strýc Pepin byl mlád, a co to bylo za nádheru vidět Vídeň a Budapešť, a co za hrůzu být na frontě, pamatuji se, já jsem strýci dělal takového impresária, uvaděče, celá desítilétí jsme se od sebe nehnuli, jak okouzlit za našich jízď rychlíky a osobními vlaky kupé, jak strýc tak svým hlasem přilákal k sobě cestující, že v Olomouci vlak dojel a stál, musel stát, protože tam končil, ale cestující i s průvodčím ještě hodinu naslouchali, co to ze strýce teklo za krásný, jurodivý svět. Strýc Pepin měl něco v sobě, co mívaly věštkyně a bosorky, dovedl svým křikem i léčit a hojit, odnámal z lidských čel chmury a starosti, dokonce někteří lidé si vybírali z jeho blábolu jisté věty, které označovali za básnické, předvídající dopředu události nejen člověka, ale i lidské společnosti. Byl to pábítel číslo jedna, moje múza, vyprávěč, který byl nejen nade mnou, ale nade vším, co jsem kdy slyšel, to samé říkají ještě dnes ti, kteří jej slyšeli, kteří s ním kamarádili, hlavně ty jeho velké přítelkyně, ženy, mladé dívky, se kterými hovořil bezelstně i o velice choulostivých otázkách, protože strýc Pepin neuměl lhát a přetvařovat se a pohlaví pro něj bylo zrovna tak ohromnou událostí, jako Edisonův mozek. Nerozlišoval před kým hovoří, protože především sledoval tekoucí obrazy, které se rychle proměňovaly z tvaru a barev ve slova, pospíchal a tedy musel křičet, aby je stihnul, nemohl křičet ani s interpunkcí, ani ve stylu, bylo to jen volání krásných obrazů, které vyměňoval za obrazy ještě krásnější. Pro strýce Pepina bylo všechno krásné, i ty nejstrašnější obrazy z války byly pro něj zrovna tak nádherné jako tvář mladé dívky. A vůbec! Měrou všech jeho věcí, hnací silou jeho života byla žena, ve všech možných fázích a pozicích, všech tříd a všech zaměstnání, nerozlišoval, zda je to slečna z baru či dcera z takzvané společnosti, každá jej uváděla v to samé nadšení, za jednoho předpokladu, že byla krasavici. Všechny ty krasavice, které znal a poznal náhodou ve vlaku, v hostincích, na svých cestách po rodinách, všechny ty mladé ženy jej oslňovaly a on se tomu nebránil, býval vždycky bez sebe, tajil se mu dech, koktal a dělal chybné výkony tak, jak se na zamilovaného sluší. Proto se také neženil, nemohl se ženit, protože všichni jej měli za jurodivého, za blázna, někteří se soustrastně ptali, kde se mu to stalo, snad byl raněn ve válce? Strýc podle pohybu úst je ztratit pohybem ruky a přerušil to své křičení obrazů, řekl jen... Co máte z toho? A pokračoval dál ty svoje variace na výšeče události, kterých byl svědkem, ne očitým, ale poctěným, že to na svoje oči viděl, dál líčil, kterak po něm lezou mravenci, když vidí krásnou slečnu, dál bral a líbal ruce slečen, jedno zda byla na Žofině, v baru, či dívky navštěvující rodinnou školu. A protože neznal slovníky a neznal nikdy dokonale významy slov, ale vždycky jen a jen sledoval ten první obraz, který v něm otázkou asociativně procitl, uváděl lidi ve velký smích, když na otázku: tak co byste chtěl, strýcu Pepine, být? odpovídal vždycky bez váhání: Epileptikem, to je v Indii to nejvyšší, pomocí proutku najít lidem studnu. Tak více než čtyřicet let strýc Pepin pomáhal lidem nacházet zasypané studny smíchu a jurodivého veselí, protože měl v sobě něco z naivních chasidů, zázračných rabinů, lidových vyprávěčů a baječů, ve kterých je všechno od sebe, jen tak.

únor 1981 B. H.

1

Povídám, až budu mít čas, ale baba furt žvanila: Vy jste poctivej, jako by na tom záleželo, máma povídala potom: Nic si z toho nedělejte, za chvíli mne bude strejda vozit na vozejkou a každé se mě na to ptá, jestli za ní chodím a jestli si ji budu brát, jdu k holičovi, abych si nechal vyholit krk, a tak jsme spolu začali zkoušet divadlo a ona nemůže s tím ani hnout i s výměnou názorů, slečno vy jste krásná, vy jste božská, to je dobrá škola a Dáša, ta to má taky ráda a pajmáma lékárnice se od nás ani nehnula a starý přiletěl, ježíšmarjá, co to děláte? on je tak nervózní, ale nic, jen takovou scénu, jak si to představujeme, ona povídala, ale pane, táta tomu nerozumí a já tak začal hrát tam drama, neboli truchlohu, neboli nemoc, tak se sešel Korbelař se Štěpánkem a Štěpánek hrál doktora a Korbelař maroda, oba jsou chlapi jako obři a ten jako marod nařká a drží si ruku, to je umění držet tak ruku a povídá pane doktore, mě bolí tuze ruka, áááááá to je bolest a von povídá, podívejme se na to, to je jen vymknutí a půjdeme do nemocnice, děkuji pane doktore, a zase to prohlížel ve špitále ten druhý doktor, nononono, copak, vždyť to nic nejní, jste jako slečinka, to se musí pamatovat a musí se to umět, jak to mají naučený z programu, tak se to musí hrát, von by to mohl hrát jinak, ale to by musel i ten program jinak vypadat, a slečinka s paničkou se smály až se tajily, když jsem jim tohle vypravoval, sama panička řekla, ten prej to umí, víte pane, co vy budete hrát? Vy toho prince a já princeznu, mám hodně vystřížený šaty, pro mě a za mě, kdybyste byla nahatá, tak by mi to taky nevadilo, no s tím obličejem, to nevadí, ony stejně všechny princezny nebyly hezký, proto si povídám, když jsme dělali tak tu zkoušku, že je budu z povzdálí zkoušet, ony sice říkají, pane, o tom nepochybujte, to se všechno dokáže, ale Dáša řekla, že pustí rádio a že se bude tancovat a já vám povím, co si máme povědět, ty věci, abyste slečno věděla, co je to vášeň a co pouhá výstřednost, tedy vášeň je, když má někdo zálibu v něčem, třeba to nedocílí a je to tak jako poloviční blázen, kdežto výstřednost, anobřz prostopášnost, to je že to musíš mít i kdyby tě to mělo stát život, jak láska, kouření a je to stejně hodící se k sobě s vášní, jenomže výstřednost škodí, jak to píše Batista, co tam má věci a člověk tomu ani nerozumí, protože je to študovanej člověk a vona je lékárnice a ani to neví, že se tak ptá porad jako děčko, ta výstřednost má nepřijemný následky, to je nemoc a i ten nejzdravější přichází k špatným zkušenostem, až do třetího pokolení, třeba to nemají hned děti, ale děti těch prvních a hlavně na co se zapomíná, že záleží na semeni při sbydlení, že měli hubu votevřenou, já nemůžu za to, že jsou tady lidi, že se ani někomu nezdá, proč nemá děti, to buďto, že mají kyselé semeno, nebo se semeno neujme, mohli byste vědět, proč je ta hříčka přírody, nebo o veliký plodnosti, že jedna v tý knížce měla 25 synů a druhá i kdyby na ni spadl komín tak nic, ale i muž bývá jak se řekne zrůda, že nemá jak se patří pohlavní úd, to musí mít dvě pěkná varlata a jedno nadvarle, ale jsou i někteří s jedním varletem a jsou někteří, kteří brzy zmírají, to vy taky, když budete študovat medicínu, tak budete vědět, co to tam dát, ale co věděl Batista, to všechno měl z truchlivý zkušenosti, já bych tak rád viděl jeho fotografii, to musel být génius, ještě ho žádný profesor v tom nepředčil, v tom jeho bádání a spisech, co jednomu prospívá a druhému škodí, jeden může skočit třeba na kobyly a nic se mu nestane a druhý na krasavici vyloupne bředa, to je to právě vědět, co je to, tam na vojně, když byl syfilis, tak to už se nesmělo na veřejnost, to jest když oslepe, ohluchne, nebo tak nějak a pak mu ho ufiknou, kdyby byli vojáci zdrženliví a nelezli na každou krávu,

tak by neměli na vocase bředy, když se to neléčí, tak je to zlý a když se to léčí, tak se to zase vrátí, taková holka, taková frajerka, když vona nabídne se k sňatku, napiše do inzerátu ryziho charakteru, to není jenom říct von je poctivej, to může říct ledakdo, to je všechno málo, když taková chce muže, tak si ho nechá prohlídnout od lékaře špecialisty zda je bez poskvrny, ale když na každou vlezle a chlastá a nebo se čtyřma ženskejma má děcka, to už začíná bejt nakonec podezřelý a takovejch ideálních je málo, to je jako skladatel Straus, nebo Mozartek a jiní, aby bylo co ještě nebylo a tak se s tím mořejí, až se dostaví nemoci do hlavy, to jsou pak lidi, co mají něco v palici, ale ta nejhloupější ošálí toho nejchytřejšího, to prej vona ani neslyšela, vona si myslela, že je to nějaký hloupej strejda z pivovaru a když jsem začal mluvit, byly obě němý, ale budete tedy moci hrát tu výměnu názorů, bez jakékoliv zkoušky, to si nemyslete, slečno že bysme měli krásný šaty, to dovede každý, to je paráda, ale mluvit, abysme odešli z jeviště osvěžení a neporažení, bez zkoušky, když se třeba napovídá, ona tomu rozumí, ale když její cit to chce vypovědět, to nedovede každý, jsme ještě hodně pozadu, samá praxe je umění a mimika a didaktika toho herce, tváření se pohyby, plakat, smát se a zlobit, to jednou povídala Vlasta, ty nemáš mimiku, povídala, ty jsi chlap z pivovaru a tak nic neznáš, kráva, ale když jsou elegantní úsměvy, pohyby a pláč, umět se postavit a tou rukou takhle anebo onak, nebo si je dát zase do klína a když je to rozčilení, anobř napětí, tak rukama rozkládat a zase přejít a sednout si, to je ta mimika u herce, aby se nešťoural v nose, kór když to nějaká banda kritizuje, to vždy se musí nějak odhadnout nějakým odborníkem, jako je Járínek, Holcingr nebo Voborský, co pořád jsou v tom, sám člověk to neví, a když nějaká figurka nastrojená pere držkou, to už není vono, taky takový špecialisty na hrdlo nepošlou do války a když jsou peníze, tak toho člověk hodně může, ale když máš špatný stránky, tak se holky pořád ptají a nehraje v karty? a nechlastá? a není kurník?, protože pak se rozvádět a s ním se prát? Ty a vy jste moc fajnověj a vyptáváte se z povzdálí, ale když na vás začnou brát jiné, tak hned berete sekry a nože, jako u nás ten Šoupal, ona chlastala a tak ji utloukl a to jsou potom různice v manželství, von ji nadává kurev a sviní a tahal ji na památku po chodbě za vlasy, ale když jste je potkali na ulici, byl takovej fajnověj člověk, neměl nic a zbohatl, ale ta žena chlastala a tak ji vždy mazal, ty svině, zase si chlastala, je z tebe cítit gořala a dejchni na mě a bim a bim!, až jí vylítly zuby z huby a jiný trápení, jindy se zase oběsil von nebo vona, ten co bydllel za nádražím, kradl v noci na poli a držel krávu a dělal ševcovinu a vona byla Němka, ale že to neuměla, tak ho to nasralo a na půdě na hambalku se voběsil a pak, naproti nějaký Chytil, ona nosila látky a prodávala košile, ale najednou co to do ní vjelo? kradla a tak jí četníci chytli a jemu nezbylo než se voběsit, a ten fešák Korec, úředník nemocenský pojišťovny, měl syna na študiích v Olomouci a okrádal pokladnu a doktor Karafiát, ten byl kontrola a že si lidi stěžují, že nedostávají peníze a nosil bradku francouzskou a přišel do pokladny a povídá, co je mi to za pořádek? a za stížnosti, že nevyplácíte! a on že má syna na študiích v Olomouci a že to vybral, co blázníte člověče, to si dělejte co chcete, ale půjdete k soudu a vychlastal litr rumu a vzal kosu a podřezal si chřtán, pak nějaký Karásek, to byl taky tachonýr, ten byl zase verkfýrou v tkalcovské tkalcovně, tam pracovalo padesát ženskejch a posílalo se to do Vídně k nějakýmu Goldšmídovi, koňský žíně to jsou vocasy a mezi tu přízi se právě dávají, když stroj dělá řátata řišata a tak si naslinil prst a zachytil jeden vlas a přetáhl to přes člunek a šlápnul nohou jako v autě, trhnul ji a přerazil ten koňskej vlas a nit, ale on dělal švindlu a utrhoval na mzdách a draho prodával to zboží a povídá pak židák ve Vídni a kde máte tolik metrů toho a toho? byl chytřej a měl akademií, aby neokradli a nezhroutili se, prej pane šéf, já měl bídu a prodal jsem to a co udělal, když ho odsoudili? šel do boří s provazem a voběsil se, spravedlivej nemůže být jenom hubou nebo na papíře, každej šéf všechno vidí, jako Baťa, ten měl chudák starostí, měl 36 000 lidí a každýho znal, jako o té vichřici, abysme dostali salám od Tónečka, tak jsme šli tlouct kamení a tak tlučeme u kříže a ono se smráká a najednou se přičene mrak, zatmělo se a vítr burácel k zahynutí, že jsme si lehli do příkopy, když jsme přišli potom domů, povídá máma, co se nestalo? Karásek se oběsil zrovna v tom lese, kde jsme tloukli to kamení, to je fakt a příběhy o nešťastných manželstvích, byla u nás Mařena, taková kráva, břicho jak tuplák a kozy jako dvě půlky piva a chtěli abych si ju vzal, mně bylo sedmnáct a neměl jsem šajnu, ale její bratr povídá, dnesky tady budeš spát a pomůžeš Mařeně, ale kde vždyť nemáte na čem! Tož si tedy lehnu u toho sporáku, jako je nahoře v šalandě a v noci jsem sebou hodil a o tu nohu jsem si rozrazil nos a pořád se chytám a teče mně krev, jdu si to vymačovat do putny a co blázníš člověče v noci? cos dál? jak jsme se obrátili, tak jsem se uhodil do nosu, tož vzal by sis moji sestru, já nevím jak to se mnou dopadne, koupila mi kravatu a zlatej niklovej prsten, dvacet zlatek stál, ale nějak se mi nelíbila a tak si ji namluvil nějaký Jetrudka, já prej bych ji neuživil a povídám si: jen už ji vole vem, jeho matka ho vyháněla z domu a jmenovala se Jetruda, Gertruda a tak zvonala jemu a byl z toho pořád vožralej a měli bídu a děcek asi šest a jak umřeli na souchotě, obec je rozstrkala mezi lidi a polovička se jich oběsila a polovička byla jako šílenci a on taky, chodil po bále a to bylo vytahování a jaký to bylo haló a ona stejně umřela o hladu, to může dělat starosta, fůru děcek, ale on? děti pak pláčou hladem a posílají je na žebrotu to není čest, já jsem měl jinačí krasavice, ty židovky a slečna z pošty poštovního ředitele a chodil jsem s defraudantovou sestrou, pak prej máme na něho myslet, taky jsem chodil se starostovou dcerou a on se Sloupskej zastřelil, protože chodila s jinejma, krasavice ohromná, na způsob Kamily, říkávala mi často: pojdte pane se mnou okolo hřbitova, tak v tichu večerním, ale já byl rozčileněj a vona byla v bílých šatečkách a stále volala, ale já neměl čas, jen co se vrátím a tak stála u krchova a letěl jsem stejně za ní zpátky v košilce a botičkách a vona byla jako královna a řekla mi něžně: půjdeme na březské vrch, do takovejch kopců se leze a sedla si tam na skálu a tak co pořád děláte, že vás nejní vidět? a já že mám tuze práce a že je mi špatně a že mě pořád honěj a teď ten sonensirm položila na palouk a lehla si a já seděl podepřenej na lokti a ona skrčila kalhoty a neměla nohy, vlastně vobráceně a mě to dráždilo až k šílenství, víte že vás má naše maminka ráda? pravila, a šel byste k nám na večeři?, ale já řekl, že nemám čas a byl slunnej den, slunečné odpoledne, ten nejkrásnější čas a my leželi na paloučku, máte nějakou holku? co kdybysme to dali dohromady? a mně brněly kulky a bylo mi nanic a její bratr Lojza byl nakaženej syfilidou, ten vlezl třeba na cikánku, tomu to bylo fuk, a potom druhý bratr byl u dragounů, a jak se to tam stalo? Jednou cosi zpozoroval, byl ze mlejna a vzal revolver a bim na zahradě, veselej člověk a chodili jsme spolu na hon, povídá: co na to říkáte, to jsme měli dneska štěstí, ale zamyslel se a myslil na tu doma a jiná a jiná známost, to ukážu ti pomník, pořád byla unavená a říkávala: jaksi se mi špatně dejchá, už

abych tam byla, když jsme šli kolem hřbitova a taky její táta lákal: šel byste k nám do služby? ale já nevěděl, jestli bych tomu rozuměl a s chlapem nebyly žádný špásy a měla ještě dva bratry fešáky jako Soukup a Novák, hováda, ale jeden zpronevěřil pokladnu, a tak se zastřelil, tož takový je přátelství, a jiná, ta se utopila a chodila samej samet a její muž byl bačkora, ale ona krásná, jako Doudová, obryně a měla ještě lepší fazónu, ale že chlastala, měli v tý studni vodu a jak ji nabírala, tak se jí v tom vožralství zamotala hlava a klesla a von ji našel až na druhý den a byla nabobtnalá, jinej fanatik Kalvoda líbal zem, šílenec a náboženský člověk, stejně se voběsil, obr jako pekař Verner, jeho žena ho okrádala s dcerou a kurvily se z blahobytu a tak se přišel zastřelit na hrob své matky, ale teď si nevzpomenu, jak se jmenoval a musel farář vysvěcovat ten hřbitov a tak tam kadili, ale kdyby se tam vysral, tak by to nebylo stejně platný, a notářů štabarzt? jeho žena klenot, tak jak vidíš Líbu, sedmáct let k nám ještě za svobodna chodila pro mlíko až ze zámku do naší chatrče a Helenka řekla: nešel byste na chvíličku k nám? a já řekl: co tam? a byla to pravda a její maminka pocházela ze zámku za Přemyslovicema, jak se jmenovala ta prdel a patřilo to Bochnerovi, bylo jich třináct dětí, jo, jmenovalo se to Hlochov a ona byla obryně jako Marie Terezie, hovádo obrovský, vážila půldruhého metráku a jako chlívek a notář taky obr jako Vaníček a jmenoval se Svatoň a byl Němec a měl barák u Bílého konička a měl tam krávy a maštale a šest strakatejch dog a jezdil čtyřma bílema šimlami na pole a ty potvory za ním, a tak se vzali a měl sedm dětí a maminka u nich sloužila, když byla mladá, a všichni byli důstojníkama a ten nejstarší byl štabarzt samě hvězdy, sametový vejločky podložený hedvábím a bledě modrej kabát jako nebe, kalhoty černý s červenějma lampasama, kam se to dnes nese: jako trestanci to dnes chodí, tatík míval kabát bledě modrej, červený kalhoty jako krev a helmu na hlavě, zlatou helmu a šavli, boty vysoký a šporny, dovedeš si představit to vojsko, nejparádnější gardu světa, ten když přišel na urláb, tak byla celá vesnice na nohou a holky čuraly volej, ten štabarzt, když byl na světě, měl dvě řady zlatejch knoflíků a límec samo zlato kolem dokola podložený červeným hedvábím, to budeme mít na divadle a obstará to Verner, tady jsou ty zlatý hvězdy a pod tím a navrch štráfky a generálarzt vlnovitý štráfky, celej límec zadělanej zlatem, ta nejkrásnější holka se posere, když to uvidí a paráda a disciplína, když si museli zoufat vojáci, co byli slaboši a museli se střílet, jak je tejrali, a byli bití a zavírání a ve tři vstávat, to je koncentrák hadr, a von nevěděl pýchou, co má mluvit a na vojnu šel jako když si jde s holkou na špacír, študovanej doktor a voják byl zavražděnej, ale on ho nechal ještě bít a kopat a sám ho kopal, tam kde je Maribor a byli tam dragouni a ten voják byl na urlábě a když se vrátil vod maminky, přinesl si peníze a kamarád ho zabil a do huby mu nalil gořalu a ten doktor myslel, že se vožral ve službě, a neviděl kamaráda toho mrtvýho, a ten to řekl a byl hned zavřenej a oběsil se na ručniku a pohřbívali ho doma u maminky a jeho sestra Helena mne objímala, když jsem se přišel poklonit rakvi, krasavice, a jeho matka omdlela a kostel by zbořila a platila zlatem, aby nebyl pochovanej večír a v tichosti a na odlehlým místě a bez kněze, ale prachy! a tak samej samet a samý stříbro, protože zaplatila 50 000 korun a v kostele si před lidma rvala vlasy a lehala na rakev a volala Moric, Moric, cos to udělal? a farář poslal pro policajty a dali ji na faru a tam ji zamkli, protože už tenkrát lidi věděli, že pochovávají samovraha za peníze na svatým plácku a to byla syčárna, a tak by ji lidi zabili a von, zástupce boha, to neměl dovolit, na frontě tě pochovají jako šátek a tady za peníze to dovolují, to zrovna tak jako dnes, zase ty milióny a lidi se na to vyserou, když nejsou peníze

2

Ať prej jen přijde, já bych ho chtěl vidět, a hned, jestli jsem to dělával, chachachachá už od desíti roků, a tak jsem přebíral brambory, ty špatný pryč a vočka vodtrhávat, povídá, člověče, nechte to a pojd'te dělat do pivováru a hned mi dali kotle a zamazanej se svíčkou a smrdělo to a pak se začlo sladovat a ředitel řekl, pojd'te, já vám to ukážu, ale já řekl ne, já vydrovat umím a vzal jsem to a měl jsem pochvalu a už tam za mnou začaly chodit holky a pane, my vám pomůžeme zamestat aspoň zrní, ale v tom přijde von, navoněnej, cigáro a nastrojenej a co tady děláš? to se to pometlo musí pěkně oťepat a umíte shazovat uhlí? a přijdeme k vagónu a neví ani, jak se ten vagón otevírá a tak jdu a t'uk do toho! a uhlí rovnou pod nohy, ježíš, vždyť byste mě zabil, a ten dvoustovák byl do večera hotovej a dřív ho shazovali chlapi tři, byla zrovna vejplata a přišel jsem rozlámanej do kanceláře a oni: už jste hotov, to jste sebou hodil a sám? ale mně bylo třicet tři let a žádnýho jsem se nebál, už jsem měl Římskýho školu a hned skočil po žrádle a rozdrtil vohryzek anebo pro jistotu dal ostravskou mezi voči klíčema, slečinka povídala, už byste to nedokázal, jste teďka už slabej, a tak jsem ji vzal do náruči a ona se hihňala jako děcko, až prosila, vy máte ale sílu, jakási krasavice z Humpolce, blondýna vysoká, samo hedvábí a stříbrný botičky, přišla tak do pivováru za mnou, protože s Procházkou Karlem jsme tam chlastali a von udělal dluh, ředitel přišel na půdu a prej hledá vás tady nějaká slečna! mě? a tak jdu a vidím ten červeněj svetýrek a hedvábnu sukni a botičky a chlapi se sbíhali a koukali, že šla za mnou do šalandy a tam mi to řekla v pláči, ale já nic, slečno, já jsem pil jenom limonádu a von tady nejni, ale až přijde, tak mu to řeknu, a vona už dávala deku na vokno a zamkla a chlapi lezli na žebřík, aby viděli, co se to tam dělá a já jí podal v mázu pivo, a to už byla deka dole a vona si to šinula a ředitel přišel ke mně a to máte gusto sakra a gratulovali mi, ale já jsem ji neznal, jen jsem věděl, že je z Humpolce, a když jsem za ní chodil dýl, tak se jmenovala Marie Klapková a ředitel začal pěstovat včely a dal si rukavice a kuklu na hlavu a rychtoval ty vokýnka na med a vony lítaly a žádná mu nic neudělala, protože měl zakrytý i tešlo, je po tom stejně hovno a samý trápení a peníze a když se to rojí, tak to letí na stromy a udělají se bakule a bakulky a větve se musejí vořezat a dát k tomu oulu a teď zase ten, komu ty stromy patří, ten to zase nechce a tak se vo to rvou a včely je štípají a když se tam nedostane, tak se na ně musí stříkat voda, aby se vzpamatovaly a vrátily a je to nebezpečný a nesmíš se potit, je to pudívaná na toho Šislera, šílence, a pořád říká, že na vlastního člověka včely nejdou, ale každou chvíličku přijde a ani nevidí a je zničenej, protože v knížkách stojí, že na něj jít nemají, má tam boudku zelenou a okénko má červené, je to jako bouda na psa obrácená k východu a tak tam lítají a pasou se po stromech, přišla tam Anka, ta co ji chlapi hoblovali v kumbálech a myslela si, že bych ji chtěl, ale nelíbila se mi, když vyzula pramice, měla hnáty samý bakule a tlustý jako pytle, to musí být krásné, to mají štíhlé nohy Kamilka a Líba a krásný tělíčka, z kterých by měl sám Batista radost, protože to je záruka blaha manželského, jak to sepsal, a když přijdete od těch včel, řekl ředitel: to už jste

hotov a půjdte za holkama? ale já pravil, že nemám peníze, ale on že tak prý vám sladovničku půjčím, a když jsem to nechtěl vzít, tak povídal, tak pojďte, ať se taky naučíte včelařit a odstěhujeme s panem Haňkou oul a nesli jsme ten oul vopatrně vzhledem k vzpomínkám z dětství a ředitel byl v kukle a v rukavicích a měl zakrytý i to tejló a pak jsem zaklopetnul vo, cihlu a jen z výše čtvrt metru jsem ten oul pustil a už jsme letěli, už jsme hnali, ale nebylo to nic platný, jak nás zblejskly ty včely a voči nevoči i ředitelovi vlezly pod kabát a Haňka klečel a spínal ruce k roji a prosil ty včely, že má děti a až když nás vomejvali v kůlně, ještě nám ředitel druhej den vynadal, že by nám nejraději hodil knížku pod nohy a místo vejplaty nakopal do prdele, protože mu dvě daly žahadlo do přirození a měl ho jako konev, ale to už jsme zase chodili se Štěpánkem a s Milotou po barech a mě se ptala ta slečinka, kde jsem tak dlouho byl? a že jsem se tak spravil? ale já jsem jí moc neodpovídal, protože jsem si pro vejstrahu četl ten spisek páně Batisty a je to sebranka, jsou to samý holky léčený na pohlavní nemoci a já si pokazím parádu? to bych nemohl na brigádu a neměl bych ten temperament, a to už je tak mužskej zesláblej a ženskej se vyhejbá, protože jsou mu protivný, ale zdavej? ten je samá elektrika a jen to s ním hraje, povídala Bobinka z toho bajzlu a co si, mistře, dáme? a já jsem řekl, že nohu za krk, stejně nemám peníze a zeptal jsem se jí, jestli pak se myla? a džbán s vodou a musela se umejt a voblíkla si hedvábný šaty a bavili jsme se vo tanci a zpěvu, dala mi zahrát a musel jsem s ní tancovat a lehla si na pohovku, zatáhla ten firhaňk a povídala půjde to, nebo né? a já bych se chtěla vdávat a hned a tady a ať už je, kluku, svatba, mě se nemusíš bát, já jsem čistá, ale přišla na nás ta druhá a hned jedeš potvoro, ten je můj a byla černá a vyhnala ji, prej já jsem Edita a slyšela jsem, že jste ještě se žádnou nebyl? a tak jsem řekl, kdybych slečno měl jít s každou která mě chtěla, tak už jsem tady dávno nebyl a za tou stěnou se hádal hostinský s kovářem, že mu předražil pokoj a hezký holky s ním nechtěly jít a tak si vzal starou rašpli, co se tam pořád pudrovala a ještě ji se schodů vrátil, aby se napudrovala víc, ta Slovenka z Hradiště, ta se vysvlíkla do naha a bylo tam zima, tak prej půjdeme raději dolů ke kamnům a byla tam nějaká Jana, a když jsem tam přišel já, tak byli všichni vedle, starej švec neměl s ní úspěch a vona se vyslovila, to že je velkej rozdíl, vy takovej temperament a von jen chlastat a hrát karty a ona že jen zpěvy a tance a čistý umění, dodnes ty holky vzpomínají a jsou už po celý republice a dřív mi podávaly růže i dcery a krasavice a říkaly, pane, pane, kde jste se to naučil? a Vít byl u námořnictva a hrával na bubínky a činelky a maličkej Novák hrál na housle, říkal zahrajeme Violetu a holky stoupaly na židle a plácaly mi jak prezidentovi a tenkrát se platila koruna vstupného a pokladník řekl, nechte to a jděte a hráli mi nejdříve půl hodiny a chtěli, abych představoval sultánovu svatbu, až byli zpocení, podnes myslím na ty holky, ta paní ještě byla svobodná a ještě dnes je tak krásná, když ji potkám, ta se se mnou tolik natancovala, že stále ještě říká, to byla krása, tak jako by to bylo včera a jiná a zase jiná, ta panička rady od Dočekalů a její muž jí dobře radil, unavíš se a budeš s ním brzy hin, ten strhal jinačí a v tanci mi říkala, jak to tak vydržíte? až ani nemůžu dejchat, lepší se mi pobříšnice a já byl na smrt zchvácený a hoteliér, když to viděl, řekl pojďte do kuchyně a položte ji a podával mi ruku a jeho panička hned, co chcete jíst a pít a sólo jsem vám dala zahrát a byl tam tenkrát Futurista a přišel do kuchyně a podával mi ruku a hned, podzim je tu, mistře, a vy nejste ještě v Praze? a tak jsem se stal slavný a potom zpíval a jeden kluk hrál na harmoniku a v Národním domě říkal Járínek, tak kdo tady umí zpívat? a nikdo se nechtěl rovnat světový kapacitě a ženský řvaly, ať tam jdu já, a tak mi podaly ruku a on mi pomohl na pódium a řekl tiše, sedněte si a já jsem řekl, to nejde, a von zase tiše a proč? no protože mám lístek k stání, a tak jsem zazpíval a pak pořád jenom von a báby říkaly, no jo, je rozvedený, ale přednější je jeho umění, ta dokonalost, jen to umět tak, jak von, právě to je ta věc, řekla Dáša, musíme si dělat poznámky, to nejde jen tak z hlavy, pak kolikrát ji bylo vidět, že je námahou červená jak tele, kór jak to začal roztáčet režisér Sprémo, ale ten byl spíše básník, ten zase uměl lepší psát a slečna Krušinova se pořád ohlížela a chtěla dělat tu malou zkoušku, no pohněte se milostpaní po rovině, pohněte se a musela jít tou kostrou ještě jednou a zpívali jsme valčík Hezké je loučení, vloni seděla s náma na pumpě a řekla, kdy se to bude hrát? ale už je v Hradci a měli od nás kočku, řekla já chci kocoura a vzala si toho murovanýho, medvědíška a šel jsem s nima pak ven, ale starej Řepa nechtěl, chtěl abych mu posluhoval, pořád se prej jen chodíte dívat ženskej na lejtka! povídám, položte ten nůž, než bude zle, nebo jak na vás dědku skočím, tak z vás pajšl vytrhnu, a von ještě, abych prej za něj vzal to hlídání a jen taktak a už by ho ani nezeškrabali, to se bodali chlapi a holky utíkaly a stoly se kácely a já stál mezi těma holkama a některý z šenku volaly, ty jsi statečnej, ty seš ten, v kterým se zalíbilo! a popadl jsem židli a čtyři by byli jistě zabítí, kdyby přistoupili, byli nešikovní, polovička by jich nezvostalo na světě, jen na ně jít po ostravsku a mezi voči a když to nepomůže, tak brovnink, fenrich chlap a srazil jsem ho, na execiráku povídá, abych s ním zacházel jako s nepřítelem a čekal parade rechts, parade links a pak teprve einfachrštos, ale já rovnou hip ho! do brady, ještě že byly ovázaný žerdě, tak ho Bosňáci křísili a já nebudu čekat před nepřítelem, ale rovnou do masa a na to byli vyspělý Bosňáci, ti nabodli jich kolik za sebou a když letěl handgranát, tak ho rychle hodili zpátky a dědek sedmdesát let ještě seděl na dubu a z koruny pral do nás, ten vožralej sladák Mertl měl zrovna takovej způsob jako starej Řepa, vybral peníze z kanceláře a potom chtěl celou vejplatu a držel si hlavu, jo Františku, když chceš brát celou vejplatu, tak si nesmiš brát foršusy, proto rači čekají lidi celej tejdén, pořád chlastal kořalu a já mu musel nosit pivo a znásilnil svou dceru, proto ho neměli chlapi rádi, protřhl ji a vod toho umřela taky trochu žalem, pak tupl chlastem a šel z toho, držel si hlavu a viklal si s ní, až z toho umřel, a Vykydal krejčí, výborný krejčí, znásilnil dceru a dostal z toho pět let kriminálu na Mírově a byl vdovec a vona ho vobsluhovala a byl co chvilá nadraný a že nemá ženu, a tak jí to udělal a vona řvala, že to bylo poprvé, pak by jistě držela hubu a krvácela a přišly ženský pitomý a kdo prej to a vona, že táta, to je příhoda jako za času moru a hladu v Indii, Gándhiho zavraždili při modlitbách, blbci, právě, když chtěl zavist pobožnost, aby se měli mezi sebou rádi a staral se o nezávislost Indie, ale ten anarchista ho zastřelil, to byl takovej, kterej neměl rád disciplínu a držel 14 dní hladovku, zkrátka vožralej chlap nemá v hlavě nic než zločinecký sklony, to já zas ne, to se musí sama poddat, jinak se na ni vyfláknou, to je umění holku poctivou si naklonit, ale štětka, ta se roztáhne kdejakýmu strejcovi, ale dobře vychovanou holku, to je kunšt, ti chlapi už jsou nebožtíci anebo se voběsili z hamby, to přišel vožralej domů a dceru té Kačí Rypové, svou ženu porazil na zem a tam ji hoblóval a děti se na to dívaly a my voknem, protože nás tam poslal stavitel pro něho, a tak nadějněj člověk umře a zlosyn zůstává, byla s ním jen rok a my

jsme byli na vejletě na remanenci a ona tam byla, že už se mohla kolikrát vdát, ale než ledacos, tak řekla rači nic a ráda tancovala v náručí a když přišla ven, tak se jí málo lidí líbilo, chlapi z pivovaru hned, co je to zač, že má ohromnou postavu a byla se mnou v kině a zaplatila lístek a hrál právě Štěpánek a my byli na holubníku, setkali jsme se na mostě, vona tam bydlela s ještě jednou slečnou a jsou úřednice v dílnách a pochází od Tábora, má zrovna takový vlohý jako Božena Němcová, náramně dobřej cit na takový věci a málo mluví, šla k zubaři a volaly na mne, pojďte pane k nám a rozešli jsme se u Měšťanů, vy pořád, slečno, myslíte na vejnavu, rychtujete svatby, ale jak to dopadne? To bývá i rozvod, když jste si ho vzal, a, to už je vaše věc a žádný stěžování, říkala stará, no jo, jojo, máte ji rád, ale lásku jste jí vyznal jen tak halabala a já zase, no jo, když pořád mluvíte vo doktorech a oficírech a tak jsem si netroufal a šla se mnou k lesu, sedla si a měla plavky a vysvlékla si sukni a vyptávala se mě, že prej židi vraždějí, jo, to je ale málo případů, to jen když hledají obřezání tý holky, tu drahocennou krev když pouštějí uličníci z žil, to je ta pobožnost Mojžíšovi a mojžíšovská, jak se modlil za vysvobození národa, to je ta šňůra a dá si na hlavu černou chůvku a modlí se, tomu není rozumět, to musí být ženská na slovo vzatá, už jsem si to v mládí přísahal, avšak ona řekne, co vy byste mohl dokázat! a já se musím chránit, no nezmlsil bych se na vás slečno, ale rozdal bych si to s vámi, já však jdu na brigádu, a tak se musím šetřit, on tu vraždu jenom narichtoval a von ji ubil, přes celej krk ji pouze podřezal a tam ji zavedl a přikryl truchlivým chvojím, byl tam nepořádek a dítě rozlilo nočník a on nemohl najít práci, spával v kumbále, kočka by si tam zlomila vocas, kdyby se votočila a ten žid přišel a brousil si v hlavách nůž, ten fašerák a Adolf vstane a co je?, prej nic, jen ať pán spí, a na co jste ten nůž brousil? co jste tím mínil? a napráhl na žida ruku a on ten nůž přestal brousit, táta vyprávěl, že nějaký žid v Boskovicích Zeisem zaměstnával dívku a už stál ve sklepe s provazem a nožem a židovka pod záminkou ji sváděla do sklepa po schodech, ale ona dala přes držku kočímu a vyrvala se jim, a tak nahá, jen tak v bělostné kůži, letěla pro četníky a ti když se vynadávali, tak ji oblékli a židy zavřeli a zkopali do prdele až do bezvědomí, anebo v Olomouci, Vodárenská ulice, tam, jak jest palírna a bělidla, tam se šly koupat dívky, ale on tam bydlel žid tak jako Nidrlé, nebo Vekrlé, nebo tak nějak a kamarádka věrná čekala a když pořád nic, tak strhla kravál a četníci přiletěli a našli ji ve sklepe a jiní zase košerovali drůbež a bezhlavý kohout cákal krví po stropě a po zdi tančil pitvorný stín a židák s nožem čekal, až dotančí, někdo by myslel, že je to pohádka o červený pančušce, ale je to tak a kdo jedl jeho nožem špek, tak ho raději zahodí, zrovna tak jako Turci mají podobnou víru a nejde jim vepřový k chuti, ale jsou nastrojení a navonění, samo hedvábí a sám samet a poněvadž náš císař kamarádil s tureckým sultánem kvůli ženskéjm, tak na vojně byl turecký doktor a měl černou kafanu a na hlavě kulatou čepici a pomáhal raněným z křesťanské lásky, Poláci svině křičeli, rány boský, srdce Ježíšovo, co je to za chorobu? a doktorka mi napsala čtyřku a štabarzt řekl, tak, synu vlasti a národa, půjdeš do civilu, třeba tam byli študivaní marodi, tak žádněj nešel domů, žádněj to nedokázal, kór ve válce, to ho rači nechali umřít, a kdo vás pustil, se mě ptali četníci doma, sám pan generál! a táta se taky namordoval, než ho pustili, a je to pořád samý trápení jako s pětiletkou, to se za pět let vyčerpá nějakýho materiálu a zase lidi nemají peníze, tak jako za Rakouska, kdy bylo všeho dost, ale tenkrát byli lidi zaostalí a věřili hloupostem, buditelé to trochu povzbudili, ale zase to šlo spát, ani teď to není vyspělý, i dnes je donucení a zase katolíci chválí světskou vrchnost a papeže v plné slávě, tak jako tenkrát, když chodil po světě Bechyně sociální demokrat s černým kloboukem a učil, že Bůh je pouhej duch a že se nedá zavřít do škatulky, ale že je v srdci každýho dobrýho člověka, už Havlíček to načal, měl přirozenou vědu v sobě, ale zavřeli ho a dostal souchotě, protože se staral vo lidi a mohl být arcibiskupem, jen jeho paní Julinka, Juliánka, ta mu porozuměla, že jen chce pravdu, ale oni ho přiváděli k žalu a šílenství, až po smrti to uznali za vynikající a honem to sledovali a teď ty spisky jdou z pokolení na pokolení a taky neměl co jíst a v ona byla hladná pro pravdu a dcerku měli a ta se jmenovala Naděžda, táta to měl rád, bral ty jeho sešity a tam byl vyobrazenej, takový věci nějaká vepřová hlava nevymyslí! ten měl monajz a nosil černý vlasy a kabátek a kde se to jenom rodí? jeho mozek je odhadnutej na několik miliónů a je v muzeum a v těch prstenkách se to rodí a když je hlava malá a nemá ty závitý, tak je blbá, zrovna tak jako Edison, to je dar boží, říkal pan učitel Vaníček a copak víme jestli tu pětiletku strhneme? sám Nejedlej řekl, že po tý katastrofě se budeme sbírat dvacet let a pořád milióny a nikde nic nedostaneš, a když to ten sedlák vychová, tak mu to seberou anebo to sám sežere a hodně lidí jsou komunisti jen na papíře a hubou, kdežto pravej má pracovat a spravedlivě se dělit s vostatnými a ne jenom prát držkou a nic nedělat, když já nebudu nic dělat a jen prát držkou, tak se na mě taky vyserou, tenkrát se více chlastalo a pivovar byl u každý vesnice, dřív se lidi taky najedli, jako když koupíš kafe a dáš ho tam víc, tak je to dobrotka, ale když ho tam dáš míň, tak to nic nejní a kolik toho cukrštofu se dá do piva? a když se chlap pořádně nachlastá, tak už svý ženě nemůže nic dát

3

Na Římského kam se kdo nes, já jsem ho neznal, ale Adolf, von byl pekařskej a seznámili se na herberku, kde se scházeli pekaři, když neměli práci, Hanák od čtyřiapadesátějch, zelený vyložení, to jsou ti co se prali u Bachmače a tomu se žádněj nevopovážil co říct, ani nějak špatně pohledět, i vojsko i četníci museli zdrhnout, nebyli nic platný, padesát lidí v hospodě a někdo si něco začal a von se mezi to vmíchal a když nestačil, tak střílel z revolveru, roztrhnul stůl a srazil lustr a nábytkem se mohlo topit a čtyři umřeli ve špitále a ostatní vyskákali okna a četníci se váleli i s piklhaubnama a von toho měl málo a chytal dva chlapy a třiskal jim hlavama do sebe, takovou sílu měla ta potvora, že ještě v kriminále vyrazil futro a pořežal ty profousy a zupáky a řetěz jako na bejka přepiloval a než se nadáli, byli s dveřma ven, jak ten to mohl udělat? a ta kurva, co se tam připletla a jak četníci skákali, tak ji srazili a Římskej jak po nich kopal, tak ji překopl protězu a až teprve se přivedlo vojsko a hasiči a stříkali mu do očí, tak ho dostali a duch jeho umdlel, jinej takovej tachonýr byl nějakěj Benda, Valach, taky pekařskej a pod ním se učil Adolf, jenom mu řekl Co? a dostal ji až vomdlel a když ho vzkřísili, tak řekl u nás se říká prosím a konec konců moc chlastal a zmrzl, dostal věno od matky a tak se poměl a žil stále v tom slavným kraji, to Přemýšláci, to byli ještě větší potvory, samej pytlák a když přišli k vodvodu, tak pořežali všechny Němce i se starostou a hnali je do pivovaru a tam starostovi na památku vrazil jeden Přemýšlák kudlu do zad, hrozně nervózní lidi to byli, jen stačilo se špatně podívat a už letěly ti zuby prdeli, ale chlapi vyžralí a pěkně

urostlí, měli svoje muziky a když šli k vodvodům, tak samý pentle a růžičky, celý vovněčený v jásotu a zpěvy, vyblejskaný holinky a v nich nože až hrůza pohleděti, rači se jim vyhnuli, aby si nenesli střeva v kbelíku a já tam chodil za holkou, která se stejně vdala a vzala si muže co měl padoucnici a umřel, z ničeho nic padal k zemi a veliký pěny u huby a pořád to s ním pralo, von jí to neřekl zkraje že to má a pak mi povídala, že je to její osud a že by si rači byla vzala mě, měla chaloupku zakrytou dochem a kousek zahrádky a von když nepadal, tak dělal papuče a já měl v pivovaře 36 zlatek a ty von nevydělal ani za půl roku, ale zato chlastal s nějakým kamarádem, to byl tam národní zvyk a buďto pak umřeli na cestě z hospody, nebo se voběsili a skrze nás se utopilo několik holek, fotr, ten zase chlastal s nějakým Trávníčkem, co vydělali, tak hned prochlastali a prohráli v kartách, ještě že hrávali spolu, ale výhodu měli, že neměli sebevražedný úmysly, to vo pouti dělal kázání nějaké Karliček, fešák farář, rozdával cigarety a vody se vode mne napil, když šel ze schůze domů a tady máš, chlapečku, čtyrák, krasavec, obr a zlatej cvikr nosil, taky si ho vzal arcibiskup Khon, protože byl taky takový dvoumetrový hovado a ze židovského kořene a vlasy bílý jako len a zlatej cvikr a na prstě ten prsten, kterej měl cenu několik miliónů, a navoněnej královským pižmem a když jel v královském kočáře, ta vůně za ním vlála jak za lokomotivou a baby mu chtěly líbat ruku, ale kanovník je odstrčil, že by mu usoplily rukáv, ale slečinkám ze zámku a krasavicím notářovejm je líbal sám a jeho lokaji měli každý den jiný punčochy, červený kalhoty, červený fraky a zlatý knoflíčky a šňůry a bylo jich šest a každéj den dva u něho a když ho doprovázeli do kostela tak měli kvěry a on měl červené hedvábí a košili a zlatej kříž, kterej byl ještě dražší než ten prsten a na hlavě čepičku a botičky a zlatý přezky jak holka z baru, to si tak oblíct do divadla, a na druhej den pro změnu byl zase celý bílý a premovaný zlatem a na kázání křičel Trávníček na tátu, tak Františku, pozdrav tě pánbůh, že jsem tě tak dlouho neviděl a von byl jako cikán, proužkovanou kacabajku a čepici a co budeš pít? Ty můj příteli? Takovou, jakou máš nejraději ty, a nejraději oba reznou, ta byla s anýzem, a tak k Fidlerům pro litr, baňu jak putýnku a lili to do čtvrtáku, ty skleničky vypadaly jako cylindr na lampu a první dal tátovi a když byli nalití, tak krásně oba zpívali a koupili si ještě zóďák a seděli na zdí kolem hřbitova a zpívali tu písničku - a spatřil jsem tam myslivečka s hezkou holčinou - a farář vyšel a šňupák měl a kapesník jak servít a hned sakra, Trávníčku, co je to za způsobu o službách Božích takovej kravál, jdi do lesa nebo tě nechám zavřít a už četník s fedrušem letěl a slečinky jím pohrdaly a nechtěly s ním mluvit, to je zlý, vono stačí když řekne, kdybyste byl ženatej, tak bych s vámi ani nemluvila, s ženatejm bych si nesedla v koutek ani za milión, to musí být člověk pevného ducha a neklesat, jedna panička říkala, bůhví, co z vás ještě nebude a to může bejt z chudobný rodiny a mít šatečky cajkovy a je pak ředitelem, starosta se tomu divil a stejně to nevěřil, to je všude i v církevním životě, když není doktorát a ta píše, tak se neudělá ani arcibiskup a papež, ale Trávníček už na to zapomněl, koupil si špalek za žgraň a táta zamazanej a vožralej přišel domů a máma mu naplácala držku, protože kdo chce chlastat tak musí mít rezervy, jinak je to šilenství, to je když už se ti to dere do palice a nemá to žádný význam, jako Lojza Továrků, ten zešílel, jak jsme byli skrz to dláždění na náměstí, jeho syn dělal darebáctví a měl s holkama děcka a pak ještě jakousi pomlátil a zase ty děti těch dětí nedělaly dobrotu, a tak se tloukl do hlavy a zkraje propěvoval proboha Jozef! proboha Jozef! a potom když se šilenství dostalo do tempa, zpíval - všeci čerti vysvobození, všeci čerti zažehnaní - a když to déle pozorovali, tak ho dali do ústavu a byl to chytřej člověk a sedal s Bechyněm na radnici, byl náčelníkem Sokola a je ho škoda a dcera mého strejce se zastřelila, taková nemluva, kdesi se mu podvolila a von kde kterou ohobloval a vona se praskla z revolveru, co tam visel, a táta byl zavřenej, že se to nesmí a chodili jsme k řeznici pro maso a špek a ta měla hezkou sestru, mohla tak vypadat jako Glancová, jednou mě pozvala, abych šel mlátit cepem, tam někama za náměstí a leželi jsme spolu ve stodole na břichách a za svobodna se jmenovaly Klíčovy, toho fotografa dcery a dirigenta a ona mne drbala kláskem po nose, tak mladá asi osmnáct let a povídá, pane, vy kamarádíte s Lojzou? a já na to no, a co má být? no víte, ta potvora za mnou lezla voknem a pak k ní chodil zámečnickej syn a její muž šel kupovat obilí do města, ale věděl, že ten hezkej člověk tam chodí, tak naslepo odešel a učenníka poslal na špehy a pak se narychlo a najisto vrátil a pořezal ho tam, že zůstal ležet na uličkách v mrákotách a nemohli ho vzkřísit a museli ho poslat do nemocnice a ji taky pomlátil a vzal si slaboučkou blondýnku, ale stejně zemřel v kriminále, proto že ten z těch ran ohluchl a dědeček a pradědeček taky chlastali a měli nepořádek a zkraje sloužili u barona Königsvatra, co jeho židovský tatínek chodil po vsích s tkaničkama, ale císař ho povýšil a tak měl zámek a pěstoval koně a měl pro ně bílý maštale a zrcadla na té straně, aby se v nich koně viděli, aby mysleli, že jich je jednou tolik a aby jim lepší šmakovalo a ten jeho syn si vzal pro změnu zase herečku chudobnou a starýho z toho ranila mrtvice a tak jsme tam jezdili pro tříslo a pro dřevo a mluvilo se s ním německy a on býval ordonancem u arcivévody Evžena a byl u slavných dajčmajstrů, to je řád apoštolskej s rouchem a byl taky hovado dva metry vysoký, krasavec, a druhej obr byl kníže Lichtenštejn, který měl přes sto panství, ale spojil je na devětadevadesát, aby nemusil platit daně a umřel na rakovinu přirození a dali mu trubku a doktoři mu to uřízli a dali mu tam řečenou trubičku, ohromnej boháč a krasavec, ale na tuhle věc žebrák, to votvírala slečinka voči a byla celá paf a odkud to pane všechno víte? a na panství na Plumlově myla posluhovačka podlahu a von přišel z lesa a chodil jako hajnej, klobouk se štetkou a ta posluhovačka vzkřikla sakra, chlape, co tady capeš! a von se jí odprošoval, aby mu odpustila a přišel šafář a babě vynadal a chtěl ji vyhodit, ale Lichtenštejn řekl ne, ta žena byla v právu a arcibiskup to byl zase převít na ženský, chodil za paničkama, až ho nadlesní postřelil a kluka za trhání třešní nechal dát do sklepa a žába mu vyhryzala díru do zad a tak ho sundali s trůnu a odstěhoval se do Švýcar a pak se řekne arcibiskup! je to horší než dělník a táta je neměl proto rád a hádal se s mámou a slečinky pořád myslěj jen na hlouposti, pořád proč jsem se neženil a kdy se tedy budu ženit, ale na vzdělání, to žádná palici nemá, to tam má sečku, jednou řekne, no jo, jenom kdybych se mohla vdát, to bych byla paničkou a jindy zase řekne, jéje, já se toho bojím, to je to, ale Dáša je vzdělaná a sečtělá a pořád se diví, odkud mám ty znalosti o manželství a existenci, pro někoho manželství znamená mnoho, taková dovolená prostituce to je, jak o tom píše spisek páně Batisty, když se vona jemu nelíbí anebo von jí, tak to nic nejní, ale hezký obličej a urostlé tělo jest záruka blaha manželského a ty, dívko, dřive než podáš ruku, poznej svého milence, neboť muže poznáš doma ihned, ale na zábavách ani za rok a mužovi nakazuje, aby se neoddával přílišné vášni, muž ať je ženatej, vždy sežene nějakou, ale pak to stojí peníze a není to doporučitelné,

protože často jde krev a nejvíce k tomu jsou náchylní sultáni, mají mnoho ženských a každá má jinou soustavu, některá vydrží moc, jiná málo a manželství je jen do té doby, než se tam vplíží nevěra, to když se mně trefí krasavice, tak si nejsem jistě a podobně i ona na její straně a ještě horší jsou poměry existenční, jako Boženka Němcová, chytrá ženská, psala kdovíjaký skladby a povídky a vzala si finance a měla bídu a aby vydrželi, tak si zařídili obchod s hadrami a kostmi a pak se měli lepší, ale s uměním to bylo hůř, mohla se tomu věnovat a koneckonců se ten stav přeci jenom zlepšil, krasavice to byla a kam se na ni kdo hrabal, kam se nese taková husička, co je pořád u maminky, co ta může vědět, co je to šťastný manželství, to ani papeží a králové neměli to štěstí, bývaly skrz to rozhárané poměry anebo se vraždili, podle toho jak byli silného ducha a když muž umí mluvit, tak se to docela jinak vytváří, kór když ona řekne nechodte mi sem, já jsem dnes nervózní, to se musí mluvit s citem co síly stačí a slečinky mají iluze na parádu, všude bejt a všechno dělat jako za svobodna, to už je disciplína poslouchat jeden druhého, ale když se klame, to se pak nemůže vědět, svatba ta se vždycky vodbyde, ta legrace, to chlastání, ta muzika, ale celej život? u někoho to je jak chce, ten myslí jen na vyspání, na prcačku českou, ale u ideálního muže a ženy se předloží plán, aby se podle něho šlo, ale i to zklame, když se i ta největší pozornost dává, když ona má chuť a je rozpálená a rozparáděná, tak podlehe i von, ale jsou výjimky v manželství a to není láska, jak píše spisek páně Batisty, ale vášeň anobř libůstka, když nejsou děcka, tak to ještě jde, ale jak se dostaví, tak se zakope všechno a nemůže si koupit ani podvlíkačky a když jich je větší množství a chodějí hladoví, tak se to často všechno postřílí, to jsem jí vysvětloval a ona řekne pyšně, já bych se tak nemohla vyjádřit a tak znovu jí říkám, vždyť to vidím, ty manželství, jak ona mu řekne, táto, tobě by slušela přesdržka cihlou, já bych ti dala motykou do hlavy anebo zase von, maminko, ty kurvo, ty chlastáš, já ti roztrhnu držku hákem a tím se manželství strašně hnusí a ideály se viklají, to musí být stále rovnováha, ale jak jedna strana dělá co chce, tak je ámen, třeba von se jenom vyspí s jinou a už je katastrofa, neboť ona to někde řekne a tím hříchem se pochlubí, to je ta obava v manželství a Dáša hned na to, tak bych ho zastřelila a bylo by to a někdo řekne pak manželství, jen si běž a zkus to, to není holka z baru, ta jí vystaví, tu bliznu, za sto korun a pak už neví, že ten dotyčnej byl a je na světě, to je truchlivý, ten spánek a zapomnění v lásce, ale poctivý, ty se pořád ptají a nepije? a nechlastá? a není kurníček? ale jo, řeknou baby a ona se toho chytne a je konec a jak se toho někdo zmocní, tý krásy, tak se už na to sápu douzí a to už není žádná radost ze sbydlení, povídala mi s žalem no jo, vám se líbí jenom svobodný a mladý a já do toho skočil a nesmí být zrzavý a už mít po převratě jako vy a pak bylo setkání ve vlaku a jak s ní cestující začal mluvit, odsedla od něj a v Praze mi řekla taková je to plechová držka a byl to přece fešák chlap, jak koňskej handlíř a nic s ní nesvedl protože byl ženatý, ale mně řekla jejejeje, pojdte vedle mne a zazpívejte mi Balalajku a vemte vysoký cé a baby koukaly, taková dáma se mnou a ona se bála vojáků, já se jich bojím, jsou vožralí, ale stejně než by přišel průvodčí, tak by ji vohoblovali a já bych nemohl nic dělat a tak jsem jen tak pro formu řekl, jsem tady ještě já! a kluk se vedle zamkl s holkou a průvodčí pral na dveře a oni si to rozdávali a pak otevřeli a sebrali je a byla vostuda, ale oni celý šťastní říkali, to nevadí, ale poměli jsme se, a průvodčí a přednostu jim to záviděli, to blaho, kterého se dopustili na lavičce, ale sepsali je, nebo v Pardubicích, tam jsem přisedal a sedla si ke mně krásná slečna a krásnej kabát přes ruku a hedvábný futro a povídá podržte mi ten kabátek, jenom si pro něco seběhnu a pak už nepřišla a já byl divěj co s tím a vlak jel k Nymburku, až u Oseka se objevila a vzala mi ho a děkovala a k poměru nedošlo, to málem jednou za vojny s konduktérkou, čepice měly brigádyrky, krasavice zrovna tak jako slečna Sýkorová a já odjížděl ze Steinbrucku a výpravčí povídá osobní nejedou, ale vlezte si do rychlíku, stoupnu na plošinu a najednou se otevřou dveře a vojáků pojdte dál, ale já povídám to je druhá třída, ale jen pojdte a stoupl jsem si k oknu a hleděl do krajinky a nabídl mi egyptky a teď se tam hrne chlap zarostle s fajfkou a pinglem a ona na něj, jen si jděte do třetí třídy, jak máte lístek, tady je druhá třída a ptala se jste svobodnej? a nemáte žádnou holku? a copak to? a já, že jedu z fronty domů a drbala mne tím kolenem a mě to tolik dráždilo a zas přišel někdo do toho vozu tak jsem neměl kuráž, aby neřekla, že jsem sprostěj a tak jsem nemohl nic, než být galantní a pak řekla, až budeme ve Vídni, tak půjdeme na flám, ale na nordbáň na mě mávala šátkem a byl konec, už jen to štěstí s takovou se dostat do hovoru a dostat cigarety a na vojně bývaly ženský dotěrný, Poláčky kór, byla jedna učitelka a lehla si ke mně na postel a ptala se, co se pán tak rušá? když jsem ležel nahatej a mravenci po mně lezli z obrarzt na ni zařval marš s posteje, sviňa, prasica a tak se mne jenom ptala, co si přeju, jestli cigarety? a tak mi je přinesla a byla lehkovážná a měla muže raději nežli jídlo, to mi taky řekly holky v barech, pane, zrovna tak jako vy, tak i my myslíme jen na lidi co jsou nám sympatický, ale jinak jen za peníze a hned mi řekla, do tebe bych se kluku zakousla a starej Švec jak to slyšel, řekl pane vrchní platím a četníci řekli, pane vy máte kouzlo! ale faráři, potvory, hned ve všem vidějí smilstvo, to je, že používá jeden mužskej více ženských a obráceně a taky se s tím nedá nic dělat, Kristus si rači maloval do pisku, to je ta příroda a když se takový dva uvidějí, tak po sobě toužejí a lezou, co už i kněží mělo ženských a císařů a papežů a mniši, kór když vod toho má bejt chudák odloučeněj, tu je mužskej a tu ženská a ta touha je lepší a farář může plácet držkou a až se vezmou, tak už se zase nemají rádi a Batista je ve spisku navádí, aby dbali nejvíce čistoty a nestřídali se a nejlepší je tedy von jednu a ona jednoho a aby byli silní a potom se nedostane z toho nakažení, když má ona čmýru, tak se nejlíp nakazí a rozmáší se to dál a dál a z toho jsou kapavky a čankr, votrava krve a záškrt a to už je neštěstí, to dávají doktorů takovou injekci, až je po něm, nebo sám se zavraždí, a jiní se střílejí a všelijak dříve než s tím jdou do nemocnice a ještě z toho mají lidi srandu a chtěli by se smát, ale každé si musí zdraví chránit a býti si doktorem sám

4

Vědět jak to má dělat, jak mu to nejlíp svědčí, slabost je v každém národě, tož když se ti tam chce jít, tak si tam jdi, když nechceš, tak nechod', ale následky si přičti sám, jinak je to na vojně, když jseš odvedenej, tak musíš a to už jinak nejde, leda se rozveselovati a kamaráditi se, protože můžeš být co chvíli nebožtík a potom v máji, je nejkrásnější čas a tak jsme odpočívali a prohlíželi přírodu a divadla, což dříve bylo zakazovaný, tenkrát byl jinej režim a průvody byly rozháňeny vojskem nebo četnictvem, jak se říkalo reakci anobř imperialisti, a pak nastala nezaměstnanost a dnes zase nejsou lidi k

sehnání, protože furt vymějšlejší věci, kdežto dřív se na to vyprdlí, teď se sázejí lesy a továrny a komise to uzná, že ty stromy jsou suchý nebo poškozený, a tak to zase musejí vykácet a průplavy a požární stanice a úřední budovy, dřív byla hospoda a chcali hosti venku a čepovali v síni, ale dnes hostinec vysoko do stropu a záchody vycementovaný a výčep moderní, dřív se na to nehledělo, zase ale všude chlast a salámy a všecko, kdežto dneska v těch hospodách je hovno a když tak na lístky, volně jenom vodu nebo za peníze že to ani pak nešmakuje a lidi je čím dál víc a práce taky tak, dřív to zase lidi dohánělo k sebevraždám, spávali na zemi a neměli čím topit, dneska to mají tak akorát všichni a když se vezmou, tak se zas rozvedou, tenkrát to byla hamba, a švindl se dějí v obchodě podnes, když byly manévry přišel císař s Albrechtem, to byl jeho strejc a žádnej tam nesměl, aby ho někdo nezabil a doprovázely ho dvě škadrony dragounů, ale když přijel arcibiskup, tak farář sehnal veterány a hasiči a vorli a střílelo se, byla paráda, to byla početnost a lidi byli pokojný a líbilo se jim to a baby si vo tom vypravovaly, ale pak začli do toho šťourat sociální demokrati a byly hádky a lidi nebyli tomu zvyklí a tak se nemohli snýst, národní socialisti byli boháči a drželi s lidovci a byla neděle a pak Boží Tělo a maminka šla s Mařenou do kostela a já vařil polívku, nešel jsem, nebavilo mě to, už jsem tenkrát věděl, že je to klam a byl jsem sečtější Světozorem a románem a najednou se zamračilo a hrom pral a co chvíli řízlo to do hromosvodu a tam byla věž a blesk sjel na chór, taková světlavá kulička a vomráčilo to varhanika a baby se lekly a utíkaly za farářem do sakristie a hasičům venku se nic nestalo, ač stáli u stříkaček a farář kopal baby do prdele a kostelníkovi vynadal, že je tam nemá pouštět, když je v košili a tak vypukla panika, protože mysleli, že padá strop a ministrant jak caploval zvonkem, tak utrl drát a ten drát pral lidi po hlavě a baby se po zemi válely a řvaly a kostelník byl právě na gořale, fefermince, ta je lahodná a farář se vohlížel vod voltáře, kde je ta kadidelnice, protože přišel na ni při mši čas, aby mu ji kostelník podal a aby pak nasypal tři lžičky kadidla a tím kadil po kostele ty pryskyřice odněkud až z Afriky, musíme si to taky koupit a uděláme nádržku s dírkama a řetízek a tak se votáčí a kostelník přišel už nalízutej a kde jste byl? ale on už račí bral ministrantovi kadidelnici a jak přišli do sakristie, jen se ušklíbl a řekl tak kdes byl? a kluk řekl při náboženství, já jsem byl s kozou a bim! až krev chvístala z huby a kostelníkovi taky, tak kde jste byl vo službě bůží? ale jen venku, tak vy tedy nevíte, že máte být mým pobočníkem a podávat mi kadidelnici, to račí se jde na gořalu? a bim a těma člačkama mu dával takový štosy, že se po zemi válel a už byl konec křížování a konec chvály a stal se z něj nejlepší sociální demokrat a tak pomlátit kostelníka se nevyplácí, u oltáře, když se chce sloužit, to musí být něco, to nejde si dělat jako u stavu říšata řášata a jít si na gořalu a pak se zase vyčůrat, ale kostelník to musí být jako lékárník, všecko akorát a v pravej čas, to jsou všelijaký přesný a šilený zaměstnání, Pávek byl špecialista na fraky a musel brát zkoušky a míry a dělal též u Kafky ve Vídni a zelený kalhoty a zlatý medajle měl na firmě a dal si tam dělat generál bledě modrej kabát, na Boží Tělo aby byl hotovej, se zlatým límcem a ten límec mu nepasoval a přišla generálka a pak osobně on sám a starej Kafka nervózní chlap, kór když dělal dvorního dodavatele, to je už umění a ne řemeslo, rafl generála za prdel a už letěli do forhausu a bylo slyšet křik, když to pasovalo tisícům, tak to bude pasovat taky vám, nikdy jsem se tak nezapotil, když jsem se učil u Buriánka, povaha dobrá, ale chlastal když na to měl, kupoval si sódák a říkal ženě sakra, kurvo, co mně to zakazuješ, já ti taky nevyčítám, když báháš porculánku s dragounem a zdokonalil jsem se u Lojzy a kedr se jmenuje flokovaný a raum našitý, žlutošitý a bílý kanty jako vlas a na zkoušku k císaři i Bohu jsem donesl předsedovi ty lakýrky, pérka lakový, cvikle a nesmělo to mít falce a snity jako šňůrka a byly vyšupované a kant jemnej, povídal se zalíbením, tak když to bude vypadat vždycky, tak se můžeš přihlásit do fabriky k židovi, ale tvému mistrovi patří nasrat do ruky, řekni mu to ještě jednou a židák, zlatej cvikr a nastrojenej a navoněnej nesl knihu a kouřil kubo, tak jako když přijdeš na univerzitu, samý vybírání síly, všechno je zanešený a von ti co chvíli dá jiný mistry a tak jsem se tajil dechem a on řekl to jsi se učil u Buriánka, že dovedeš takový boty? pane šéf, pojďte sem! dělal jste ty boty opravdu sám? a byli nervózní, protože jim to co chvíli zfušovali a kde jste vzal kůži? no koupil, no jo, ale učil jste se u fušeráka, tak jak to tak přijde a nikde jste nebyl na zkušené a tedy kolik nám uděláte tuctů takovejch botiček fajnovějch? a dali mně bergštajgr ševro a boks, že jsem polovičku vyšetřil, naházal to na zem a ať nepřijdete pozdě na vlak, samý kapaciti chlapi, sokoli a od muziky, už dělali ve Vídni a já jsem zrovna tak dělal a byli mým ideálem, i Karafiátovi jsem dělal boty, jeho pes byl velikej a zrzavej a měl chobotnatej vocas a baba žrala vo jarmarce jitrnici a pes na ni skočil a utrl jí pysk i s tou jitrnicí a pysk jí sešil a jitrnici zaplatil, ale jeho sestra byla krasavice, krásná a štíhloučká, říkávala mi, sedněte si mládenče, než přijde doktor, von nosil ještě bradku a černej klobouk s černým korýtkem jako fotograf a dobrej jinak chlap, ale slaboučkej a maličkej a vlastenec a ty boty stály dvanáct zlatek, zrovna jako pekařina je ta ševcovina, do pece tak jemně sázet pečivo, tak jemně tou lopatou, jako když se hraje piliár a čistá musí ta pec být a nesmí se při rohlíkách slinit prsty, to když vidí kontrolor, tak dá hned přes držku a když se jde vyčůrat, tak se musí umejt, protože je to na prodej, jedí to nejlepší páni a von se pekař rejpe v nose a musí mít proto ruce jako padlej snih, u ševcoviny to se zas můžeš šťárat třeba v prdeli, tak je to jedno, ale řezník, ten musí být fajnověj, to měl náš zavázanej prst a jak mačkal nádivku zašpejloval do jitrnice fáč a kdo ji nedostal? vojenskej lékař a zavřeli mu živnost a byla pokuta a ten lékař se poblil do talíře zpátky a do skleničky s pivem a litoval, že není ten řezník voják, to je potom na pováženou bejt v takovej disciplíně a na práci ševcovskou myslet jako skladatel, proto se taky nazývají profesionisti, ale já byl raději do světa, do města, tam sis koupil jenom housku a zapil jsi ji vodou a pochodil jsi několik kšeftů se speciálním zbožím, takovej chlap je fajnověj na nohy, aby mu to nedělalo faldy a ten zase řekne já bych chtěl derby, absecovaný, jinej parisky a když to pokaziš, tak je konec a když se ti to povede, tak zase ti řeknou, jo, zaplatím, až budu mít, a čas utíká a jseš jako štika bledej, jak hodinář do hodinek to péro, tak pracuje švec a ševcovinou vysílí se člověk na smrt a ona ti řekne, já myslela, že se při tom kouká z vokna, kde jaká holka cape a já bych ji byl zabil a střeva z ní vytahal, kdyby mi Bůh nedal dobrou vůli, to i když se dává pozor tak se to nepodaří a to není hadra, aby se to rozpáralo a začalo znova, ani sekýrou do toho nevržeš a kunčoft nic nedá, řekne to je fušeraj, já koupil krásu a ne aby mi to spadlo a šaty zrovna tak, to musí pasovat a ne to nosit jako kmotra, ona si lehla u lesa a řekla, pořád mi koukáte na nohy, tak tedy řekněte jaký je mám, no pěkný, ale co je na nich za krásu, hlavně aby byly stále rovný a neměla platfus! a tak měla z toho prasečí radost, že se mi to líbí a mohl jsem si s ní dělat co jsem chtěl, byla rozparáděná

a malovala si pysky, ale otec jí řekl, až tě uvidím s tou namalovanou hubou, tak ti držku rozflákám a pak jsou ty věci divný, jeden muž se nechal rozvést s ženou, protože to byla mrtvola po vyslečení, poněvadž nevěděla, že urostlé tělo je záruka blaha manželského a tak i vás, kdybyste nebyla tak krásná bych ani nezdravil, natož s vámi chodil, tak já se vám tedy líbím, řekla, ale já nejsem tak hezká jako vona, a hned jí to zamrzelo, že se přiznala, že žárli na tu druhou a hle, najednou přijela na bicyklu ještě větší krasavice a zvonečkem zazvonila a já jsem vyskočil, jé, pane, co tady děláte? a strašně na sebe očima metaly potvory a bál jsem se, aby se neservaly kvůli mně anebo si něco neudělaly, když odejela, řekla mi, no jo, ale neumí vařit tak dobře jako já, ale chlapům, těm je to jedno, jen když je hezká, jeden jí slíbil za to tělo auto, ale copak to má napsaný na čele? a ona zase, že by se styděla se ženatým mluvit, ale vy jste svobodnej, vám se jinak věří a kdo vám vaří? no my sami a vona zase jejej, to váš synovec to tak umí? a naklonila se a řekla, proč jste nepřišel včera? ale když byla brána zamčená a někdo by myslel, že tam jdu krást a tak řekla no dost! obětavej jste, tak přijďte se zase podívat, jo? a štětky mi říkaly, ale vám je hej, vy jste šetrnej, vy jste jistě kvůli penězům se žádnou nešel a ptal jsem se jich, kolik by to stálo a jedna že chce stovku a jiná že nejde pod čtyřicet a tak jsem rači říkal, já nemám peníze dneska, ale Vlasta mě dostala, ta mi řekla tak půjdeme z lásky a tak jsem přísahal, že i to je na mne moc, ale ona uměla hrát na klavír a tak mi řekla, jdi ty bejku, já měla v tebe důvěru a pak by sis mne jistě nevzal a tak jsem ji těšil, že bych si ji vzal, ale kdybych byl milionářem a ona brečela zas kvůli tomu, že chodím do Grandu za sedmnáctiletou a to jsem už mlčel, protože to byla pravda, ale pak jsem tam nešel, protože tě ty potvory jsou šton vtrávit, chlapů je habaděj, ale mrtvoly, a ony toužily po temperamentech a výmluvnosti, bývaly proto pěkně oblečené, bílý šaty a přes to černej pás, samo zlato a brilliantky a stříbrný botičky jak papež a na každé ruce prsten, na krku náhrdelník a vlasy vytentované, samý prstýnky a lokny, handlíři poručili víno a likéry, a ta druhá, Zdenka se jmenovala, a byla z Prahy a na Harfě a ještě tam byli dragouni z Milovic a ona mně i sobě nalezvala, až se počůrala a pozvracela k půlnoci a já jsem upadl ve forhauzu u Havrdů a to byla ta chyba, že jsem si zapálil viržinko a přivezli mě policajti na vozejku jak linoleum, Zdenka Malíková se jmenovala a řekla mi budeme spolu spát na jedny posteli, i oficiři řekli, takovou jsme ještě neviděli, to je ozdoba města, a stalo se to u Kolářů v Tunelu a Olánek chcal ze stolu obloukem hostům do piva, ale oni se usmívali, protože by dostali přes držku, ona mne líbala a Olánek šlel, copak Mozartek, to je nadpřirozená věda, a ona mne konejšila, nech takový voloviny, to je vysoký umění, tady nade mnou můžete zvítěziti, já nevím co to je za jemnost, takový mudrci, ale s Olánkem jsem se potkal v Havrdově hospodě na pachtě, to ještě nebyl takovej a porafali jsme se kvůli tý Moravce, co za ní chodil a ona ho pak nechtěla, jak jí byl nesympatickej, a ona na mne, že jsem taky takovej a já zase jsem se hájil, ale ne, to on se ke mně má sám a já s ním žádný přátelství neprojevují, udobřila se a řekla, no když jsme teď sami, můžete si ledacos dovolit, ale musíte to dělat tak, aby to nebylo na nás znát a tak jsem ji poučoval, že hlavní, co národy mají, jsou umělci, sám člověk to nemůže pochopit, jak to složili a pojmenovali, maminka je študovaná a nemohla než přiznat, že by měla trému to jsou ty schopnosti a nejuznávanější je Štrausánek, kterej kamarádil se Šramlem a říkal, když mu předložili Mozartovu skladbu Jupiter, že tomu nerozumí, tak hustě nad linkou a pod linkou všelijakejch háček, že mu z toho přišlo špatně, jak ve dne a v noci byl nad tím zamyšlenej, a takovej strejc má v hlavě nasráno a řekne, to nic nejní, a to jsem vstal a zeptal jsem se, má, slečno, ten pán zapláceno? a už ať jste venku, vy bambulo, já žádnýho Suka neznám, akorát ty jeho tužby a roztoužení a chlap vyjel, jinak by dostal mezi voči ostravskou a vyprávěl jsem jí dál a poučoval, že ouvertura to je předehra podle muzikantskýho způsobu, pak je téma a refrén na dva způsoby, je to vrcholek skladby a potom už se to snižuje, motivky jsou na začátku, že nevíš, na co to je, proto ty rozdílný jména, aby věděli, kde se na to má hrát, Řepa jakej byl špecialista a praštil ho zupák na vojné trubkou přes hlavu a kapelník Srna řekl chlapovi ty vole, nevidíš korunku? ať mi to vícekrát neděláš! a chtěl, abych u něj hrál na štrajchbas a měl hudební školu v Krči, a ještě ta trpělivost a silná vůle se odevzdat vědám a sám se trápit a aby byl virtuós, to dá študování, těžký je to pochopit, a v Americe jsou na muziku černoši a my se ptáme, to je demokracie? voni jim smrdějí, ale na hudbu jsou dobrý, a u nás zase cikáni hrají na housle a ani nejsou předsedou národního vejboru ani ministři, a ukradli obraz Panenky Marie a když přišel četník, bradu jak Eliáš, tak kdepak tu panenku máte? ale oni že ji nemají a když ji četníci hledali a našli pod postelí, tak cikánka křičela, dyk my se k ní modlíme, ale četníci ji zbili a dostala facek, protože četník nesmí být jemných citů jak kurfiřt saský, jinak je to banda, kočující národ a kradou obnosy peněz a šaty a milují housle, no jo, nemají to nechávat otevřený, a jsou ještě divnější případy, když jsem přišel na meldeštele, řekli sakra, chlape, vždyť jste padl, ale já jsem trval na tom, že jsem nepadl a ať se podívají na adresu, že to nejsem já a oni pak řekli, že padl Antonín, tak jsem vykřikl radostně vidíte, já jsem Josef, ale ti chytřejší mi řekli, vole, měls držet hubu, jednou jsi padl, tak jsi měl jít na urláb, avšak činohra je, když ti napovídají, to není nic, ale zastupovat tenoristu nejde, protože ten lahodnej hlas, to je revue a nikdo to nedokáže, kór když v tom není zapracovanej, tak s tím nesvede nic a nejní paměť na ty melodie, Veselá vdova a Baron, aby se to nespletlo dohromady a pak Libuše a Země úsměvů, to musí být špecialista jak Jářinek a Blachut, sama slečna mi řekla, no jo, vy to tak nesehrajete, ale copak mne porád kdo poučuje? proto taky řekl režisér Romanovski, že tenoristovi se kladou holky do náruče samy a Baron Prášil, to jsou teprve atrakčky a technika, jak ho vystřelil na měsíc a toho ejnucha, co hrál Kunrt, toho bude hrát ten, kdo zná nejlépe výměnu názorů, ale toho koně cikánskýho barona, toho by museli do divadla vytáhnout, aby si nepolámал hnáty a abychom pak neměli deficit, leda že by se mu vovázaly hadrama kopyta a víst ho tady jak chodí lidé a ne těma sparama, tam by se jistě polámал, a vopatrně, aby se zase nerozbily schody, Šafránek je nervózní, kdyby to byl pes, to by šlo lehčí, ale kůň je nešikovný zvíře na schody a to jeviště je malé, přijdeš tam s ním a ještě by se mohl leknout muziky a spadnout do orchestru a rozmlátit piáno a někoho zabít a ještě muzikanti by byli nervózní a kazili by to a nohy by si zlámал, to lepší je Dolarová Venuše, to je bez koně a vona je andělem a vytahují ji po špagátě a von dole zpívá ve fraku Venuše krásná z nebeské země, to je americká věc, můj zlatý andílku, pojď bližší ke mně, ty jsi ta růže a vůně z jasmínu, a pak stepují ty tanečnice a mají pštroší peří v hlavě a jsou nahatý, jen ty kalhotky, to by hrály všechny nymburský krasavice, jen Lanina ne, ta by to kazila, chodila by tam jak posraná slepice, ale Kamilka, ta zná exotiku, ta by všechny musela cvičit a měla votevřenou hubu a poslouchala jako tele, když se bude brát po třiceti

korunách a bude se to hrát dvakrát třikrát, tak bude cigaret a rumu i pro slečinky a sólisty, a ti druzí ať se napijou černýho kafe, těm pomocníkům nic nedáme, jsou mladí, ať se učí, sám Talich řekl, že chybama se člověk učí a vzkázal, až budu mít čas, abych tam přišel, že potřebuje sto herců z konzervatoře a Járinek, ten je ohromnej zpěvák, ale mimiku nemá, to Gleich a Blachut jsou na tom lepší, to už je vrozený jako Marie Terezie, postava obrovská, dva metrů a náročná byla, takovej ženskéj žádněj nevyhovoval, hubená, ta není tak zarostlá, ta má taky cit jemnější než takový prase a když jde ku porodu, tak se jí dělá císařský řez, to je musejí ji rozříznout jak řezníci jalovici a šlechtici byli zvrhlí, protože měli na to peníze a měli smysl pro umění a kulturu, jenom si důkladně osvojovali blbnout lidi trůnem a oltářem a Batista nás učil, že v době dospělosti se probouzí pud pohlavní, třebaže není hezká, ale on ji má rád, to je ta láska, ale kdo vyhledává krasavice, to je vášeň, a ona mi řekla, na co pane, vy studujete a řekl jsem, že jsem odhadce hezkejch ženskéjch a to taky štuoval Batista ve svých spiskách, to jsou taky zrůdy, ty nejsou schopný ani rodit ani sbydlet, má takový chudáček pohlavní úd, tak zvaný ovčí anebo jsou buzeranti a zase jedna je mužatka, ta nemůže sbydlet s mužem a tak jedna s druhou po sobě lezou jak vopice anebo už je nikdo nechce, pocházejí z toho nebláhé následky a vzpružují si nervy, jak říká Batista, kdovíjakejma tekutinama jako jelení skok, a vyhovět si nemůžou, protože ona má jen půl pohlavního údu ženskýho, a správněj ženskéj úd je, aby se tam dostal nejméně pět palců a muž ho má mít nejméně dvanáct centimetrů dlouhého, pak jdou vybraní a vzácní muži, tak zvaní jednokulčáci, ale jejich děti jsou neduživý a brzo umírají, nemají schopnost k umění, jiní mají zase kyselý semeno a hlen, ten musí být sladoučký a to se zkouší v laboratoři, a jak to vypadá se musí vidět mikroskopem, ty plodný vlákýnka, a když je to jenom zelená matérie, tak je to hluchý a ženskéj říkají, že to stojí za hovno, a pak vady v ledvinách a žluč a tak někteří lidé nejsou k ničemu, takovej chlap dělá u zedníků nebo v kanále a myslí jen na to svý pitomý, ale jsou pak pravý dary boží a to je, když hlavou probíhá tisíce myšlének a po těle probíhají mravenci, když jinoch spatří krásnou dívku

5

Lukáš Garnisoninspekcion nebil, ani nedával tresty, ale za to Zelikowsky, to byla svině, pomlátil vojáky a nechal je uvazovat na stromy, hlavně šarže, aby věděly, jak to má vypadat, když už jede na koni a armáda se má parádně roztahovat do švarmlinie a do viklte linie a pak dovedná dvojítá tuplsverm a pak dopraje a dělají se čtverce a najednou se rozprchnou jako vrabci a zase se musejí scházet kamarád ke kamarádovi, do pěkného čtverce a batalion má tisíc mužů a komanduje se halblinks a halbrechts, tak jak si to generál přeje, zvedne šavli špičkou vzhůru a ty šarže musejí vědět, co to znamená, on nemůže křičet na šestnáct kompanií, to je moc lidí a ten kterej maršálek musí mít vědomosti, hlavně aby se to vyhrálo a nepadlo moc lidí a nepřítel oklamat, aby nevěděl, kde jsou rezervy a na vedetě, to jsou nejlepší chlapi, samý frajtrí, ale zase se jich hodně nevrátilo, zajmou ho jeho nepozorností, ale na polním soudě se to neuzná a vodstřeje ho, a na patrulě je to ještě horší, aby se vyšetřilo, jak je nepřítel silnej a jaký tam má kanony, a copak víš, co je v lese? to je lepší si lehnout a poslouchat, jestli někdo nezakašle nebo nekejhne, to už bylo vybírání podle ksichtu a někde byla rovina, ale většinou kopečky a lesy a zase pláň, ani voda, a když, tak se muselo telefonovat pionýrům, aby přivezli pontóny a kopeček vyhrabanej před sebou je nejlepší prostředek proti střelám, ta válečná škola uchrání lidi tím, že je učí, jak se starat vo sebe, kreslejí to na tabuli, nejdříve na pokraji lesa, a ty první dny po srážce je taky škola a pořád volají šarže zu mir a když se někdo chce jít vyčůrat, tak to musí vohlásit a hned se vrátit, a pak jsme šli pěšky po silnici, tam byly položený kolejnice a munice a dráty a ranění a chlap pořád chlastal a dostal průjem a sral v příkopě a tu jde brigáda, to jsou dva regimenty, a obrst seskočil s koně a praštil toho chlapa po zádech šavlí a řval sviňa, sviňa, a horší věci se čím dál vyskytovaly, jeden druhýho nabodl, nebo zastřelil a padalo se slabotou, aby se nepřítel nezakopal, a ta nervozita oficírů, když začala bitva a přiletěla škadrona kozáků a válela se po zemi, kdepak naše mašinkvery a všechno hořelo a stromy litaly do povětří, to všechno jenom ta sedmička kanon, a když utíkali, tak se přestalo, byla škoda munice a holky byly jen u kádrů v Krakově a Přemyšlu, kde byly bajzly, ale na frontu ženská nesmí, saniteráci vodváželi raněný s koničkami někam do lesa, aby byli pod střechou, ty kurvy byly v domech, když měli chlapi peníze, tak ve dveřích měla vokýnko a díval ses tam vokýnečkem, tak votevřela a copak vojákku? ale tenkrát byly laciný, chtěly jenom za to chleba a to zase jenom mohl někdo vod kuchyně nebo šarže, tak nám poručík radil, abychom si rači namlouvali holky v privátu a když ji koupíte kousek cukroví, po třetí ji můžete získat, říkala mi pojďte vojákku! dáte mi za to chleba, ale já jsem řekl tady máte a jezte slečno, a já jsem prohlížel na nádraží lidi, jestli to není přestrojeněj nepřítel, červený razítko jako pětikoruna a chlap mi proklouzl a tak jsem ho šel hledat a vidím, jak vchází do hřbitova u nádraží tak povídám co je? a kde máte legitimaci a tak se mnou! a chlap zbledl jako organtin a četníci mu nakopali, že si dovolil chodit po Krakově bez legitimace, rači jsem šel na prachárnu a pak hlídat starej vagón u Splitu u moře a ekrazit, kterým se vyhazují mosty a lodě, vypadá to jako mucholapky nebo prášek z lékárny a spadl mi vajgl, jak jsem usnul, a Bosňáci byli přísný, hned tě praští kolbou po hlavě, jen když ses zavrtěl, žádný srandy nedělali a ve skalách na Monte Grappo po nás prali a lítali jsme za noci s jazykem vyraženým a v těch skalách se to rozlhalo, a tak abych se z toho dostal, tak jsem kouřil viržinku máčenou v šafráně a musel jsem dát bacha, abych neměl žlutý prsty a tak jsem si je ohryzal do krve, to se musí bejt chytřej, to je jak krásnou holku oklamat, omráčit a si ji naklonit, vždyť nebožtík starosta řekl za peníze, to dokáže každěj vůl, ale zadarmo! a já jsem začal vždy jemně, jak mi radil oficír, tím se udrží spíš, než když na ni vezmeš bajonet, napřed jsem ani moc nemluvil, jen jsem pozoroval její sklony, dokud nepromluví sama, jaký má záliby a chytat ji v řeči a najednou mi řekla, že ráda víno a tak jsem řekl, že já zase né a vona a tak co tedy máte rád? a já že jsem milovník hezkejch holek a ona mi řekla a to jste tedy pěkněj sviňák a chtěla mě vrznout flaškou po hlavě, v kasárnách haubicekejch v Olomouci jsem chodil na malinovou šťávu a měli tam krásnou holku a jmenovala se Cilinka, Cilka a přišli chlapi s harmonikou a vona sama od sebe řekla, pane mohla bych s váma tancovat a sotva jsme byli v půli, řekla panička já jsem vdova, jděte si, Cilinko, uklidit, já si zaplesám a dáme to dohromady a vy jste tak v tanci temperamentní, ale já že nemůžu, že musíme na služby a když byla druhej den škola a poručík nám vypravoval vo holkách, tu někdo zaklepal a čišnice Cilka přišla, jestli bych mohl ven, a tak jsem dostal

volno a červenal jsem se tou ctí a vona mi dala do kapsy stovku cigaret a nemohl byste jít dnes večer do divadla? a já řekl, že musím být v devět doma, ale poručík dovolil a šli jsme do Uranie a hráli tam židovské kousky na horním náměstí, tam, jak je hotel Golias a ten rožní barák, je ta opera a vevnitř je to jako v Praze, takový lampy, bání, židle i stěny barveny barvou šedou, červený pásy a hlazené beton schody dolů a hráli, jak nechtěl přijmout Krista pod střechu a pak v dešti a sněhu musel nosit ranec na zádech a divný jméno měl Ahasver a vona mě při tom kousku tiskla ruce a hubičkovala a ptala se mě, máte mě rád? a vzal byste si mě? já bych se ráda vdávala a nikoho nemám, ale vždyť já nejsem volnej vod vojny a mně se ten stav manželskej ještě nelíbí a tak jsme se rozešli v dobrým, že zase jedu pryč a loučili jsme se pod podloubím a dala mi na cestu zase egyptky a já jsem si v Německu namluvil krasavici a jmenovala se Anna Hering a bydlel jsem na půdě a vona pak tam za mnou chodila po schodech a když viděla kamarády, tak zase slezla a řekla, a bych ji čekal u Waldteichu, měla pěkný bílý šaty, jak to mám rád, širokej klobouk s pentlí a na zádech závoj z klobouku jí vlál, takovej tyagr a botičky bílý a říkala, jestli se jí líbím a jestli se vona líbí mně a šli veteráni s hudbou a hráli binenhaus a vona se se mnou vedla a ti Němci hleděli jako vyjevení a mně bylo dvacet let a měl jsem vlasy jako nějaká slečna, že jsem se tam nemohl dostat hřebem, šaty tmavě proužkový centimetr od sebe, klobouk slaměnej panama bílej s černou pentlí a hůl s niklovým knoflíkem, jak se to tenkrát nosilo a když jsme se loučili na nádraží, zase mne líbala a říkala přijďte zas a psala mi domů růžový psaní a její maminka mi nosila tenkrát mlíko na půdu a mistrová říkala, tos ist hybšes medl a taky za mnou brala, ale chlapi ji na trámě hoblovali, takovej chlapům je to jedno, a mistr, ten zase držel na číšnice, taková to byla pakáz a taky jsem chodil s Jugoslávka, ale ty zas vezmou hned nůž a taky v mém životě byla Maďarka, ty jsou náruživý, že je to ohromný, taková jedna krasavice se vysvíkla donaha, obryně a měla úspěch, jen členka jí zářila ve vlasech, poprsí takovýhle a najednou řekla kuku, já umím česky a vokaž kluku, že seš muskej a jindy a jinde zase Polky a ty jsou hned k roztažení hotovy, taky z těch bylo nejvíce štetek a Rakušanky ty zase byly větší potvory a málokterá se vydařila, ale tu nejhezčí, co jsem viděl, ta byla plukovníkova dcera a v červených šatečkách a ptala se mě nemáte vojákku chleba? a když, tak můžete u nás být na noc, a já řekl kdybych ho měl, tak vám ho dám kvůli té kráse, já vím, že je hlad zlá věc, ale vy jste tak hezká a čistá avšak já bych stejně nemohl být u vás, protože hledám svoji stanici a voni mě tam čekají a vona se obrátila a jevila rozpačitost a řekla maminko, ten voják ti má tak hezký, modrý voči, a zase dále zametaly Slovenky silnici a nařikaly, všechno dostanete vojákku jen dajte chlebiček a já jsem jim pravil, tak už jsme zvítězili, už máme celou Itálii i s papežem a nejhezčí byly sestry v Kolíně, vesměs učitelky a úřednice a tu mi jdou dávat diplomery a mají čepice bílý, bílý šaty a kabáty jak lékárnice a jedna povídá, ty, kterej by se ti z těch chlapů líbil, a ona řekla, když, tak jen tamhleten, a to jsem byl já a pak chodila jen ke mně a nosila mi cigarety a chlapům nic a slečna přijde tak ve čtyři a já zatím vyhledám, co by bylo nejlepší, a to bude asi Balalajka, ta je pestrá v oblecích a na to trpějí mužský a obecnstvo, a Járinek jde s Krausem a Holcingrem jako gardový důstojníci a mezi něma tanečnice v kraťoučkých sukýnkách a Kraus je v prostředku a z ničeho nic si plácne do ruky, to je jeho taktika, a ničevó, ničevó a potom vyjde Tauberka, tak už se s tebou loučím, stará, a kam jdete? kam jedete? do toho Pipipipitrsburku, to je umění tyhle slovosledy, a ty mi vodjedeš a parchanta necháš mně? a komu dáš peníze? no ty si nechám, a jsou tam samý dveře a v nich klíčový dírky, sakra to je krása, to je materiál, a pojednou vyjde Járinek a má balalajku, to je jak mandolína a, krásných žen jsem líbal dost, jak pravou lásku Bůh dal v srdce člověka, který ho miloval, a zpívej balalajko, tu melodii moji nejsladší a je vozárenej fialovým světlem a přijde vona a ptá se ho, co je to ta balalajka? a on řekne ty seš ta kalamajka a ťuknou si a on zahodí tu štamprdlí a třeba se rozbije, však jednou přijde čas a přivede mi někoho, kdo by mi svou lásku mohl dát, a nakonec to vysoký cé, to žádněj nedovede z Hlaholáků ani z Hálkovců, každěj mří jako když se kráva telí, to měla velkokárevna svatbu a měla falešný vnady a byl na tý svatbě pop, a proto si každěj herec musí tu hru přečíst a naučit, v tom jsou ty vědomosti a pak tu temperaturu těch tanečnic a Holcingr má kalhoty s lampasama a v ruce má kalicha a každěj té tanečnici žehná jako farář, to by měli radost Rusové, kdybysme jim to zahráli a musíme mít nejméně padesát lidí, na jevišti se tancuje a kope do bubínku a další programy, až ke konci ten hlavní, kdy sestřejeji lustr a nic se mu nestane, Járinkovi, a, to je to téma, a rozvody, a zase začnou jinou melodii, aby lidi nenadávali a muzikanti to musejí vědět a hlavní balerína bude Kamilka a Járinka bude hrát Ruda, obrlajtnant z vojny, hrtan jako bejk a Kamilka bude mít zelený šaty a na nich zlatý mýry a dostala zápal pohrudnice a měla doktory až z Nového Jorku a nepomohli a von z toho někdo má legraci a je to umění, Smolíkové se nevyrovnal nikdo načas, ta si dala i nohu zezadu na rameno, a proto je jich málo těch, umělců, co chvíli někdo z nich skape, nebo takovej Kristus Pán, hladnej a rybářem, lékárník koukal jak vyjevenej, když jsem zpíval s jeho paničkou Daliborka, vona má ráda srandu a chtěla vyniknout a a bych jí proto naučil šňůru, ale já jsem řekl, ještě dostanete pruh a budete nosit pruhpant, a to není milo, když muž našáhne na ženském těle pruhpant, je to sám nikl, a chladí to ba i zebe, to je jen ta pružnost a vytrénovanost, a tak Kristus, jinak přezdívkou zvané Ježíš dokázal, co zatím nikdo, překřtěnej žid, chtěl takovou spravedlnost jako Gándhí, aby se nikdo tolik nekurvil na světě a nekradl, a proto na něj přišlo utrpení, Jan Hus se nechal taky upálit jen kvůli tvrdohlavosti a voni chtěli chlastat a Kristus jim vo tý svatbě proměnil víno ve vodu, byl humoristou a kouzelníkem, a zase těm, kteří v něj uvěřili, proměňoval vodu ve víno, taky to byla taková sviňárie jako dnes, i Caruso se strhal a dali mu stříbrnou trubku a skládal podle not, ale zpěv už jen poslouchal na deskách hned jak se probudil, tak psal, protože krásný sny jsou k ránu a když už je dlouho vzhůru, tak už to nesloží a nesmí se moc dotýkat země, zase kvůli magnetismu a baby si myslí, že je to tvoření, jako když se vysmrká, tak si tam stoupni, babo posraná, a zazpívej, a tak jsme se dlouho bavili o Baronovi a nikdo si netroufal na to jenom já, protože jsem byl předurčeněj zrovna tak jako Indové k epilepsii, ta jejich schopnost poznat, kde je voda, to by se dneska vyplatilo být epileptik, a ty fakiři když zasadí stromček a za hodinu je několik metrů vysokej jak přelud, je to ohromný kouzlo anebo po drátě chodit, jak to uměl ten číňan a sjel dolů s paraplim, nejlepší akrobat světa, to se ještě žádnýmu nepodařilo, nebo Mexikáni na koních grošovaných, ale Kristus řečený Ježíš byl jen a jen fanatik na spravedlnost a vzal bejkovec a pral to hlava nehlava a kopal ze schodů a byl zrovna tak dobrěj rváč jako Benda nebo Římskej a oni utíkali, protože v domě jeho modlitby prodávali dobytek a on tam učil, aby všichni byli kolegiální ke

kamarádům a oni cinkali penězi a dobytek bučel, Římskej taky nesnesl nepravost, poručík ho neznal a když přišel ke kompanii, tak byl svině, každýho trestal, volal hab acht a von se ještě zavrtěl a tu poručík přiletěl a strčil do něho a Římskýho chvíle nadešla a bafl mu tu šavli a zlomil mu ji a bim ho a bylo po něm a šarže utekly a vojáci měli radost, a tak svět je nevďěčnej a lidi rozdílných povah, jeden je doktorem a druhý je v zahradě anebo pucuje hajzly, jinej zase chlastal a jeho žena dělala kurvu tím, že si lehla do příkopu a když šli vojáci, tak volala kdo chce jít, ať vstoupí, ale byla tak škaredá, že ji nikdo nevyslyšel a jiní se kvůli krasavici zastřelí a taky se na ní vystřídalo patnáct Rusů na ostrově, až ji měla jako buchtičku a chodila pak ze zvyku na Žofin, tam jak je teď kulturní dům komunistů, a zpívat uměla jak herečka, ale jak je svět světem, tak je polovička ženskéjch kurev a ta druhá se na to připravuje, některý jsou i při tom jemný a nezapomněly vzdělání, ale takový už zemřely žalem zamlada anebo se z lásky k Ježíšovi nevďávají, řekla mi, pojdte pane, a podržte ho, a já jsem ho držel a ona mu spravovala lůžko, kdežto dneska bych s chlapem praštil a obsluhovaly mne v lazaretě i baronky a dnes samý kurvy a když jsem tam ležel s pruhem, přišli doktoři a s nimi ta blondýnka a ptali se mě, jestli pak, mistře, ještě tancujete a já řekl, copak dělá slečna? a oni, tak my ji sem pošleme, jistě na vás vzpomíná a já ještě v tom věku jí sehrál gardovýho důstojníka a kdybych to od malička trénoval, tak jsem dneska taky byl v novinách, zrovna tak i Kristus od malička se trénoval na doktora a zákonodárce a kouzelníka, kdyby tím nebyl tak by ho neuznali za Boha a volnomyšlenkáři vyčítají církvi, že když byl Bůh, proč obcoval s padlou ženou, ale on ji pouze poučoval o zdravotědě jak Batista a ona, Maří Magdalena, ač původem štetka, nakonec se přece jen dopracovala k svatosti a utírala mu vlasama na kříži krev a nezradila ho a on ukřižovaný s ní hovořil, byl z královského rodu, Marie ho měla s nějakým králem a Josef ho vzal na vychování, pomáhal při tesařině a řezal prkna a trámy a uměl všechno sestavit a pak se teprv proslavil, farář mi dal odměnu za to, že jsem uměl katechismus, obraz Krista Pána, jak drží kalich, červený roucho zlatem lemovaný, ale klukům naplácával držku, protože řekli, že svatá Trojice byla sestrou Panenky Marie, to se muselo všechno vědět, kdo je to Otec a Syn a Holubice, jako ten čistej duch, aby byl pravděpodobně jen jeden Bůh a církevní obřady, to byly voloviny těžko k chápání a jeden farář posadil děvče za to, že to nevěděla holou prdelí na kamna a za to šel do kláštera, jmenovala se Ulmanová a tenkrát s tím bylo veliký haló a zůstaly ty děvčata svobodný až do smrti, žádný ty holky nechtěl, protože nevěděly, co je Trojice Boží a k stáru pěstovaly slunečnice dva metry vysoký a zlatý kola a tak zpěváci a i Smetana umíral na souchotě nebo je raní mrtvice z tý námahy, jeho práce byla nekonečná, ale lidem se víc líbí lajdáctví, karty a kurvení se, ale takovej myslí jen na čest, nebo takovej Ištván, jak pořád chodil světem a poslouchal hudbu a říkal, je moc hudby ve vzduchu, ale že to nemůže zachytit, takový měl fantazie, a ta ženská střílela z revolveru, pěkná ženská, ale žárlivá, to už je osud těch skladatelů a švadlenky od Picků křičely na mě má poklona, mistře, kdy zase budete zpívat a kdy zase podplavete lodičku? jako tenkrát před lety anebo jak jste skočil i v šatech i s penězma do Labe a mohl jste utopit Jarmilku? takový lidi se pak už neroděj, jako byl Štraus a Kmoch, jakož i Smetana, chudák oběť pitomýho národa, kterej mu nerozuměl hlavně těm refrénům a korunkám, protože většina lidu jsou blbci a pořád jim to není recht, ale když je válka a strčejí je do koncentráku, tak brečejí a jdou trochu do sebe a k sobě, ale jinak pořád myslí, kde co sežrat a už Komenský řekl, že v žádný škole nesmí scházet hůl a také my jsme ji měli těžkou, pořád jako před porotou nebo pod šibenicí a hlavou nám učitel do tabule pral a rákoskou po šňupáku a farář prevít jak Hitler pral holi a nechával po škole a chodil pěkně rovnej, v létě v tvrdáčku a v zimě v beranici, byla to rakouská disciplína, a potom měřické tvaroznalství a co se rovná čemu, až v hlavě vzrvalo, a lámání paprsků neboli silozpyt, a tak jsem se chodil učit na pole a sedávaly tam židovky a čekaly až vyjde hvězda a Slováci chlastali v jednom tažení, než šel do kostela, tak si dal panáčka a trápení s nima pak bylo veliký, kór když o svatbě vjeli i s harmonikama a gořalou do kostela a tam dávali svatejm zavdat, ale farář velikej a steklej řval na ně, bando po Tatarech, dobytku mizerná, tak se chodí do chrámu Páně? a marš a svatba bude až zejtra a na kostelníka taky řval, až byl z toho celej voprďěnej, bando, všechno ukradnete a vychlastáte a jděte domů, nechei vás za kostelníka, protože mi trháte švestky na hřbitově a chlastáte víno mešní, ale když je tancovačka, tak jsou samý pentle a pořád se rvou a kudly do tepla, to je jejich, od samýho rána na koních a já jsem tancoval s nevěstou v kroužku, samý baby pro mě přišly, že se jim vyhejbám a abych se napil, ale doma v horáčku tam byla samá sebranka a pakáz, jen umírali na souchoty anebo sešlostí věkem, sem tam se některej oběsil, ale nejhezčí bejvalo, když jsem jel se starostou na šišťot na koních s praporama a i v lesech na stromech vlály prapory a ti nejlepší sokoli dělali tělocvik a Karafiát držel řeč a já jsem byl s Hudcovejma slečinkama a jedna bláznila za tátou a krasavice byly obě, ta jedna byla pak večer královnou a její bratr byl major u pionýrů, obr, ale jeho bratr byl zase blbej a dělal mu burše a jeho otec chlastal a sloužil v Šibeniku a když se vrátil, měl tyfus a šla z něho krev a ležel tak v chlivě, je to nemoc nakažlivá a matka ho vyhnala do Prostějova do nemocnice a to místo se muselo vydezinfikovat a tam umřel a když jsme za ním šli, tak už byl pochovanej a hrobař ho nemohl najít, že neví, kde leží a pak pohleděl do knihy a našel ho kdesi u zdi a matka povídala je mu tak lepší, jenom dělal vodu a zase jsme šli pěšky domů a nejedli a líto nám to bylo, že jsme ho neviděli aspoň jako nebožtíka a hic byl a stalo se to v srpnu a tak jsem sladovničil a vydělal jsem si sto zlatejch a přinesl domů peníze a šaty a nový prádlo a moderní klobouk zvláštní fazóny, jeďda ten je nastrojenej a kdes byl tak dlouho?, jinej když přijel ze světa, tak byl jako když ho kráva požvejka a já jsem zaplatil dluh a koupili krávu z Ponikve, švejcara, úplně bílou a dečku na zádech, krásný rohy, exemplářka jako model, stála sto zlatejch, ale pak jsme ji prodali řezníkovi, protože byla jalová, ale ta práce, to byl učiněnej koncentrák, ve dne v noci být vzhůru, když se dělalo dvanáct hodin v turnuse a umírali lidi na zápal plic únavou, čtyři tisíce vagónů a export až do Amexiky, tenkrát nechodili lidi moc na vejlety, ale na pole, do lesa, zedníkům na pomoc a na pilu a do vápenky, dřina za pár grejcarů, ale ve sladovně jsem se vyspal v teploučku a krámů všude a jezdily tam tramvaje a na domov jsem nevzpomněl, kouřil viržinko a byl jsem vyžranej jako řezník a náš strejda? to se nedá mluvit, ten to dotáhl z nás nejdál, nejdříve chodil bosej a učení nosil v sotůrku, ale na vojně už byl cuksfýra a uměl psát k pohledání, dostal zlatej kříž voď císaře, co je to za čest, a zlatý šňůry a pikhaubnu, chlap vysokej metr pětáosmdesát a umíval se rvát, celou hospodu naházel do rybníka, to ale když byl svobodnej a jako rekrut, ale když se voženil, byl vážnej, měl dceru nadlesního a postavil si vilku na Valašsku a měl třicet krocánů, mě

chtěli dělat cuksfírou už druhý rok, ale já jsem to nechtěl, obrlajtnant řekl, jseš simulant, nic ti nejní, ale dostaneš urláb, tak si mě vážili a byl jsem u pěti regimentů a byl jsem instruktorem, nikde jsem nestál stráž, jen jsem zaváděl vachu a šel jsem si sednout na vachcimru, majorovi Michochovičovi a Tonserovi jsem nosil šavli a hejtman Liška volal honem, utíkej, ať nepřiđeš pozdě na vlak, a neplatil jsem a žádnýmu jsem se nekořil, a přece nebyli nade mne, tolik šarží padalo, ale já jsem tam šel v plný důvěře a beze strachu a když jsem stál hauptvachu, generál se mi klaněl tam nepošlou blbce a generálka byla hodná a ptávala se, vojákku, máte co kouřit? a hodila mi cigarety, ale já je nemohl vzít, protože šli oficiři, ale jak odešli, tak jsem zavazoval šňůrku a zdvihnul je a generálka se ptala zupáka, kdy zase přijdu do služby a generál svině, nějaký Adamstal, škaradej a raubírskéj ksicht, bil každýho, kór když byl na inspekci, ale já dával pozor a stejně na mě řval, a když jsem to povídal Dáši, tak se divila, jak jsem byl v krvi a jak jsem se válel k oficiřům jak se na mně líbilo, že jsem byl vyholenej a utaženej v pase jak panna, lakovej pásek jak kadet a kór když mě brali důstojníci za holkama a když se dobývalo nějaký návrší, kapitán vytáhnul šavli a řval hurááá Rusové zahazovali zbraně a volali Austrijaku nepucaj! to je komedie, říkali chlapi, když přišli do dekunku a co jsem zajal a zabral, to jsem dal důstojníkům a voni mi dali cigarety a druhý obrlajtnant, jmenoval se Kotýl, ten se ptal, tak co si zazpíváme, hoši? jede sedlák do mlejna a jeden grázl hrál na harmoniku a každá holka dá a nedá župajdája župajdá a von říkal to mám rád, takový vojsko a ne Poláky kurvy zasrané posrané a já jsem mu hlásil, se poslušně hlásím a von na mne hned ticho, jseš vysílenej ať neupadneš, no srandista to byl a dal mi pečivo, jemnej cvibacb, a na druhý den hejtman Kerner, taky obr, povídal, dovedte mojego koně a vyskočil jsem na něho a von řval marš, rechtsum a teď se musela zpívat ta písnička vidr hájmat, vidr hájmat a rákoskou břínkal po holínkách a holky šly z kostela a holkám ať nic neděláte! ale holky raději šly oklikou v, polích a generáli jeli vzadu v autech Manteifel a Herr von Roseneck, tenkrát měli zlatý piklhaubny s orlám a ne jako teď ty nočníky a první, kdo udělal tenkrát útok na Rusko, byl Dankl a Aufenberg, oba cvikry a nejvyšší velitel byl Konrád Hezendorf, starý chlap, ale hezkej a rovný, jeho syn padl u Horodenky v močálech jako náš Ludvík, to byl arcivévoda, to je patřil do císařské rodiny, měl na krku vovečku, jenomže císař ji měl hlavou vzhůru a von hlavou dolů a ta disciplína, že řekl cukrsfýra za neurovnanou postel ty pse! ale na frontě, to byli zase pašáci, nehonili nás, protože bysme je vodstřelili, ani se nás nevšimli při útoku, jeden zešedivěl jak vápno při bajonetech, ale já měl pevný srdce a měl jsem hrdinskost a dovedl jsem se ubránit třeba čtyřem vojákům, ale jak? skováš se za strom nebo za mez a vodstřeliš je, ale Rusy taky učili totéž a tak jsme jen proti sobě leželi skovaní a jen ty volové vystrkovali hlavy, kdybych padl, řekl cuksfýra, tak vezmeš komando ty, já povídám a jinej by to nemohl vzít? rači bych utekl, je to sebranka a nikdo není spolehlivej, zupák povídal, už dlouho ležíte, nemačká vás to? a jeden se votáčel jak kmotříčka a už ji měl a jen zaječel jejeje, to si člověk voddechne, když se vrátí do života, už bych nechtěl dělat takový prasečiny

6

Hlavní, že ten život je tak krásný a pěkný, povídala stará, co se ten váš hoch nebude ženit? když ani není bajonet a jen samý klid a holky, kurník jeden? ale aby se lajdák nemusel o nikoho starat, tak je to, takovej obzvlášť tak končí, trefilo ho to do palice, Puškina, a bylo po něm a verše mu vytékaly z hlavy a já jsem často plakával pro ty verše, které jsem nikdy nečetl, ale pouze jsem si je myslel, uhadoval z jeho ksichtu a jaký měl pěkný baluseny jako císař zamlada, když si taky ještě pro zábavu maloval, i my napíšeme nějakou básničku a pošleme ji Kamile, nějakou krátkou a nenápadnou a kytky taky, už se ptala, jestli to budou růže a jestli jí dám tu voničku vopravdu z lásky, vedla kolo podle Labe a na zahradě jsem z ničeho nic povídal, nechci vás zdržovat, a políbil jsem ji a ona řekla Kriste, co to děláte, ale já jsem řekl, že vopravdu nejsem Kristus, jen pán a vona se smála a byl jsem pánem situace a tak jsem neodolal a přinesl jsem ty růže, které jsem trhal za noci, a Mexikáni a Španělé, ti rádi zpívají v noci, protože je to banda a nic to nedělá, jen po koních a po sparách a na kytarách to vyhrává a samý holky, a Blanka, přestože byla krasavice, chtěla se mnou prožít ten večírek a že se o to pokusí a zpívali jsme a dělali jsme voloviny, že ani v baru se to nedělá a jí se to líbilo, když jsem tancoval sólo ve spodkách a pak holky krásně poblily záchod, tolik gořaly a vína a pilo se to z těch velikejch kalichů, to nebylo divu, že na záchodě říkaly strejčku, nežente se, a nechcete se vyčůrat a vyndávaly mi úd čili plodidla, jak říká Batista, a já říkal dělejte si co chcete, a tak hlavní věcí ve světě je sympatie, chodili tam za ní ledajací, ale jen mně dovolila se dívat na to, jak si zouvá boty a vysvléká punčošky a znovu se ptá jaký mám nohy? a když jsem s ní sám, lehá si na pohovku a, říká, pojdte si lehnout. a vždycky se směje a ptá se mě, tak co, strejdo, už po vás lezou mravenci? a co by tomu řekl spisovatel páně Batisty? ale já jsem řekl jéje, ta paní ještě nejde, ale ona řekla, buďte hloupej rád, že tady ještě nejní a házela se na pohovce a tak jsem jí hladil přes nohy, tenkrát by se podala lehce, jak byla rozparáděná a mě to dělalo nervózní, bejt to venku, tak nevím, ale pak řekla, až bude hezky, tak půjdeme do Ráje, párala si bluzičku a řízla se žiletkou a povídala honem mi to zavažte, než dostanu votravu krve a pak když jsem jí utahoval prst, řekla mi, škoda že nejsem tak krásná jako ona a já jsem jí utěšil, ale zase máte jinačí půvaby, jste šlank a máte pěkný nohy, mně se líbí ta, co nemá veliký břicho ani ty lejtka jako pytle, a ona mi skočila do věty, pořád říkáte, že mě máte rád, ale ještě jste se mi neprojevil, a tak jsem věděl, že je to vážná věc, a proto jsem řekl, vy budete tak dlouho dělat, až si vás vezme nějaký vdovec, a pak jsme nesli prádlo na mandl a nazpátek jsme vzali pivo, to vyznání nejde jen tak, některá vynadá pitomců, nebo s jednou jsem šel večír a vona začla utíkat a křičet, já jsem divoká, měl byste mě trochu zkrotit a já jsem jí odpověděl je to lepší, než kdybyste byla krotká, a pak si sedly a co jste měly k obědu? a jaké budeš mít šaty a nakonec vo chlapech, že jí někdo padl do srdíčka, to musejí být sakramentský figle, jak četník aby člověk byl, když přijdou na ni chvíle touhy, paničky mi radily, to se nemluví, to se zavede do lesa, ale to stejně se člověk musí vopanovat jak je rozrušenej, to je tisíce poblázněnejch myšlenek, Mářa měla zhnisanou matku a slepý střevo, tak ji řezali, dopis je na stole, už naříkala vloni a mně řekl doktor, tak co, dědečku, půjdete na páračku, nechcete se zaopatřit? a vy, sestro, dělejte, aby nám tady neumřel, měl masku, tu bílou čepici a najednou ženská a kde prej je můj muž, páni? a tak ji primář chmatl a marš babo a kopl ji do prdele, aby nelezla na sál, to je nejtěžší obor, plantat se v krvi a ve stěvách a dívat se na hodinky a chlapa zašít a furt mít na uších sluchátka a každej se jináč hojí, ale trestanci je to jedno, když je to soudně

vyřízený, tak ho dají doktorům, ale do tebe se můžou dát, až je revers podepsaný, říkají s důvěrou jen to podepište, kdybyste nám tady umřel, ať nemáme popotahování, a jdou vocáď lidi s berlema a bez noh a jsou rádi a ještě se votáčejí za budovou, je-li to možný, že jim zdrhnuli, protože jedenkrát, jak si rozmlátíš žíly a kosti, krev zůstává vedle a furt ti to vadí, to je jako starej střep, furt to můžeš spravovat a furt je po tom hovno, to je jako u ševcoviny, vytahovat ty rantle a štipovat, aby to bylo stejnoměrný a čárečka k čárečce kůže a někdy se mineš ve vlase a netrefíš to tak jemně obříznout, a na holky, říkal otec, musíš inteligentně, a máma zase, hlavně když se s ním vyspíš, každého vábí cosi jinak, je mi líto, že jsem byl nemocen, co jsem mohl už mít peněz, a arcibiskup pěstoval černý růže a jiní zase taneční školu, to hrávali hodně ve Veliký operetě, vona mu třeba stála jednou nohou na rameni, a nejvíce to dokázaly z civilistů kurvy v baru, ty byly kurážný na umění a já jsem dělal s Navrátilkou právě kvadrilu a podrazili nám nohy a ona zapackala a zaletěli jsme tou silou až pod stůl, a Vlasta, ta postavila sochu a suchou vrbu na piliáru, té se žádnéj nevyrovnal, byla to štetka, ale kam se na ni nesou nevinný, byla do mne šíleně zamilovaná a hrála dobře na piáno a nějaká Slovenka mi nalila za krk limonádu a oni z toho nadělali, že se mi tam pochcala, když jsem ji tak nosil při rytmyce kolem sálu, měla hedvábný prádlo a přece to neudělá? a dala mi pak sto korun a dal jsem si je pro jistotu do botky, a Vlasta mi řekla dej sem ty prachy, vždyť jsi sliboval manželství, a nic nenašla a mně vařila zadarmo, ale řekla vždy s tichým úsměvem, bude tě to stát noc hříchu a pak se zabila v autu, ale Havrda povídal, že už u něj byla a že je ošetřovatelkou, to by mohlo bejt, to většinou, a mlynářovi hodila prsten pod nohy a já jí nic nekoupil a hned ke mně a co ty tu sedíš jako hořká houbka? a tak jsem ji chytil a přitiskl na piliár a číšník jí šel na pomoc a já ho kopl a odletěl jak kopací balón a pak cikánka, chodil jsem s Sylva Taroka, řekla, já se vydrbu a půjdeme na rande, ale já s ní nešel, byla žárlivá a nalila by mi do kafe vitriol, ale na Žofásku, tam byla Zdenička, ta měla dobrou povahu, jak jsem přišel, to bylo vobíjímání u gramofonu a hráli ty nejfajnovější kousky a mohli tam být kdejakí grázli, tak byli vedle, bordelářka povídala, ale ta vás má opravdu ráda, tak ať mi ji nepřivedete, pane, na mlíko, ale já jsem řekl, že na to nemám peníze a náladu a čas, ta, co nalívala v Poděbradech, ta chodila za sto padesát korun a když jsme přišli tak mně řekla, pane fediteli, dejte si nějakýj líkér, a Jiráček tancoval a byl nadranej a praštil sebou na zem a ležel jako pometaný tele a dirigent mi hrál u stolu Balalajku, žid hrál na chromatiku a zpíval tu písničku Anabellu, tu co zpíval Kolář v Národním divadle, rará, tjarála rará, tralalarií, to je melodie, sakra, na to se musí bejt vodpočatej a pít vejce a čaj s citrónem, ale jak je nachlazený a kouří, tak to nezaspívá, tenkrát jsem se spletl poprvé a řekl jsem že už nejní tak vábívá a vona bim a bim a dala mi přes držku, až jsem si posmrkal perka, a řekla, to seš inteligent, ty bejku? byla odněkud z Kostomlat, a jindy na návštěvě povídá panička, ta má ale tělo, a zdvihla sukně a vona měla stříbrný pás jak v baru a stříbrný trenýrky, chlapi nařikali a stěžovali si, no jo, na nás se ani neohlídne, ani nepodívá, ale za mnou chodí až do šalandy, dívat se na obrazy Othellova milenka, to jak je nějaký italskej nebo řeckej vládce a vona Indka a von ji vraždí, že mu byla nevěrná, a ten druhýj vobraz, to je Panny Marie, už celá chudinka rozsypaná a samá rybička, tu mi dal Vaňátko na skle, obě byly krasavice na těch obrazech, ale netancovali jsme v šalandě, jen seděla na posteli a říkala, já nemůžu pít, mám moc práce a motala by se mi hlava, ale až přijde sama! a dal jsem každéj cukroví, stálo to čtrnáct korun a já jsem se nestyděl vzít šaramantně kořaličku v štamprdlí a pak pršelo, přišel mrak vobroubenej zlatým světlem a černej byl uprostřed jak komín, a tak jsem vyprávěl, jak Kaluža a Halíř zatýkali Lečiána a kluk jak si hrál s barevným balónkem a vyzvěděl, co a jak, a když ho měli věšet, že řekl soudci, že nepůjde spát, že se v pekle vyspí dost a katovi Wohlschlegrovi řekl dělej rychle, máš studený ruce, a jeho srdce tlouklo ještě třináct minut po oběšení a holky nosily kytičky na hrob, ale stejně, kde se to vezme, ten sklon k zločinnosti v člověku, to není žádnéj kumšt zabít a vzít peníze, to já se můžu všude ukázat a jsem populární, ale on chudák musí se skrývat, a ostatně to i nejhodnější stát nedovolí, ubohýj člověk leze po kolenou než vydělá grejcar, ale takovej utrácí, a pak si začne vypůjčovat a je z něj potom darebák a musí platit alimenty a vyhovovat svejmu vášním a pak se drbe do hlavy a říká co jsem to udělal?, a tak potom jsou tragédie, měl dva kluky s tou služkou, co u nich sloužila, jeden se oběsil a ten druhýj je maličkej a je mu dvacet let a je koktavej a nezná hodiny, a von mu tloukl hlavou proti zdi, a ta zahrada ho taky zabila, postavil pumpu a drátěnej plot a nemohl platit ouroky a záložna mu to prodala a když přišel na něj hlad, tak šel a snědl zasmažku a vona vod něho utekla, to my bysme taky mohli chlastat, až bysme byli jako cepelíni, ale pak bysme měli zločinecký sklony a přijde esenbé a řekne máucta, tak jdeme, to je potom hamba, ponížení, to ztrácí celej život na ceně a žádná vás nechce, i ta moje slečinka by se mnou nemluvila, chmatla by mě za límec a kopl do prdele, ale takhle se mnou zachází jako s milencem a říká mi, až budu mít čas, tak si spolu zatančíme, a co to znamená s takovou dívkou tančit? jaká je to čest, kór když je vzdělaná, a Grulěšek, to byl charakter, ale vopuštěnej, vyučil se a pak si koupil velkostatek a pořádk se vzdělával a jeho dcera si vzala soudce, v taláru a lehával s ní ve žlebě na trávníku a volal na mne, jak se máte, co děláte? a když bylo Boží Tělo, tak šel ve fraku a kamarádil se s farářem a ještě měl cylindr, nejkrásnější dům na náměstí, měla ho nějaká baba za svobodna a jeho pěstoun jim všem napráskal, že leželi za mrazu ve smrkách a von nachlastanej a nažranej v posteli a pak za čas říkal, vy, maminko, můžete přijít, ale on ne, ať si tam zůstane, já často myslím na ty smřčky, a tak už člověk musí bejt od sebe vychovanej, a Dáša řekla, kdybych měla muže a přišel mi domů nachlastanej, tak ho prásknu, tak ho zastřelím, ale ono pak pršelo a vál vítr a tak nepřišla, avšak vzkázala mi, že má ráda kytičky a já jsem jí řekl, já zase tisíce a držel jsem si hlavu a poslouchal hlasy mládí, jak se bodali lidi nožema do hlavy, dostal patnáct měsíců, frňák fialovej jak kardinál, a drželi večírek v hospodě a lili si rum do piva, a jak vyšel, tak syn pekaře mu zarazil nůž do hlavy až po to topůrko a Ferdošek mu nemohl vytáhnout ten nůž z hlavy a tak volali doktora a pomohl mu, a měl rozum až do smrti, ale jeho dcera se zastřelila do hlavy z nešťastný lásky z pistole, škaredá jako akademická malířka, takový měl pořádek neštěstí, a ten, co mu to udělal, dostal dva roky a když se navrátil ze zajetí, tak hned šel k muzice a zarazili mu nůž do krku, i jazyk mu to chytlo, a ten, co mu to udělal, dostal třináct měsíců a byl potom hajnej, a takovýmu něco říct? na náměstí tě probodl, kór když už byl z rodiny, kde už táta byl v kriminále, a tenkrát ještě nebyla penze jako teď a každéj se mohl strhat a nakonec zbyla jen vopatrovna a chudobinec pro poloblbé, a slečinky říkají, aspoň si teď vodpočínate a já zase kdepak, to je mi líto času, to je ámenmaria, dobře že jsem se neženil, kdybych měl v tom být, tak bych se vodpravil,

anebo vostatní, řekne se dítka štěstím rodiny, ale to jen když něco dokážou, když je herec nebo zpěvák a dělá slávu rodičům a národu nebo zápasník, ale těch je málo a každé takové má trpký život, ten se nesmí spustit a dělat, co mu srdce a přirození ráčí, ten musí pořád pracovat a většinou umírat na součotiny nebo na šilenství a jiný vyčerpání, to jsou pak inspirace, copak když už je to složený, to už se může jít na špacír a gořaličku, ale ty momenty, kdy se skládá a člověk vomdlívá a slabne a nemůže dál, a ty pochybnosti, jestli se nemejlil s tou dráhou, kterou si zvolil, ale když pak zpívá Járinek, to už je hej, a nevěra v manželství, to je taky taková věc na nervy, ona ho podvádí, i kdyby se strhal, vždy jsem to zkoušel a ona řekla, no, za tisíc korun bych se dala, ale já nemám ve zvyku zkoušet paničku ani vdovu, ale pannu, tak jak to učil Batista, to je rajsý pocit, když už jsme byli na hubičku vzdálení a vona řekla ne, o hubičku musíte poprosit, ale já jsem řekl, no tak jsem ještě neklesl a pak chtěla jít k lesu, protože štetky, ty se seženou ledakde i ledakdo, ale na takový slečny, to musí být delegát, a pak přišly dvě potvory ještě mladší a v jednom kuse srandu, jen jestli jim zazpívám věrné naše milování a pak zase něco žvatlaly jak mladý Straky vo muzéum, že se to nedá sklížit, že je to patnáct tisíc let před Kristem, jakési kosti zvířete v Šárce a já zase jsem jim řekl, že za Rakouska jsme nebyli zvyklí lízt za holkama voknem a násilnit, to nás tak učil obrst Zawada, pod kterým padlo sedm koní a třicet maršbataliónů vedl do boje, ten měl tu dobrou zásadu nenásilnit ženský v boji, ale ty holky se mi smály, jé, vy jste ale degenerovaný vojsko, to se nedivíme, že jste se zhroutili na všech frontách, a hihňaly se, a obrst měl s sebou vlčáka a dvě baterky kanónů, byl silně vobzazený les a ten les pak stříkal do povětří jak sirky, a na místa ožehavá dával těžké kulometry a pořád prohlížel mapy, a já, jak jsem stál, tak se mě baba ptala, kde je její syn, ale on jak to viděl, tak skočil s koně a zarval negadaj s babami zkurvysynu a davaj pozor a nakopal babě do prdele a celá vacha musela vyběhnout, padesát chlapů, a když přišel z pole, měl velikou hvězdu a zlatej límec, furt seděl v kanceláři a mně už rejpal v uchu a kvéry vo půlnoci pucovat a pak zas každého prohlížel, jestli je voholenej a bral nás za bradu, a ve tři se už šlo pro kafe a v pět ven, první začal hornist a zas tambor na bubínek a oficíři lítali kolem s šavlema a když mě pustili, bylo mi, jako bych se znovu narodil, a když mi bylo šest let, viděl jsem poprvé železnici a táta povídal, pouštějí páru, nelez tam, a přednosta taky, jděte rači pryč s tím děckem vod kolejí, a Vichtrle a Kovářik v Prostějově měli vile a stavěli do nekonečna, vyložený černým mramorem a zlatejma nápisama, sám arcibiskup takovou vilu nemá, samý trpaslíčky a ptáci a skály, lavičky, srnečci a hadi a růže na těch štaglích s báněma a křemen se blyšťel jak diamanty, ale oni docela obyčejní dědečci, Smetana byl taky votrok a žádnej pán, ubohej člověk, kterej se namáhal, jak by pitomýmu národu zlepšil duševní život, byl to světec jako Dvořáček, taky samý trápení, až se přeci jen vypracoval vod řeznického učně ke géniosovi a v hlavě mu ten mozek klokotal, kór když chtěli, aby ty melodie byly lahodný, tak se trápějí celé noci, zatímco národ chlastá anebo spějí, to i Štraus, jakéj to byl specialista, zmačkal a hodil noty do pece, ale to má bejt radost rodičů, když syn umírá ve slávě, ale většinou jsou to lajdáci a vede se jim dobře, nebo Havlíček a Hus, ten věřil ještě v boha, ale Havlíček už ne, vedli ho četníci a ta hamba a trápení s ženskejma zkraje, ale pak trefil na Juliánku a ta pochopila jeho vědu a měla radost a sama byla taky pak vzdělaná a že pravdu mluvil a pravdu hájil, tak přišli ti četníci a Juliánce mohlo srdce prasknout žalem a táta, ač chlastal, ho chválil, a že kdo to nezná, tak je blbec, jo, kdyby to dneska někdo věděl a měl tu vodvahu vzdorovat reakčním silám, ale že měl fršták, tak hodně používal latiny, to byly sakra věci, co jsem poznal, Juliánko, srdce tvoje, to jsem poznal hvězdičku a to i studentky se zastavily a zaplakaly, když jsem to se slzama přednášel do tmavého písku, ale na Ježíše nedržel, ale byl taky tak přísnějch mravů, a faráři spějí stejně s kuchařkama, ale pro mě dnes stačí láhev kontušovky anebo rumu, a to dobře působí na prsa a na revma z dřívějších dob, když byl člověk nasydlej, a táta mi radil, když by sis takovou namluvil, tak bys ji musel milovat, nebo by ti foukla s jiným číšníkem, jak ji neuspokojiš, tak jde za jiným srdcem a když je prázdná kapsa, tak jdi na ni jemně, ale jak jsou peníze, tak energicky, byli to tachonýři a když jsem přišel, tak hned a copak dělá slečna? a já že hraje divadlo a že už musím jít, ale ona panička nenene, jestli vás neurazím, tak vám naleju koňáček, a tak jsem jí slíbil, že bude hrát taky v divadle vložku a seděl jsem s ní v tom nejpěknějším pokoji jako u papeže a že prý mi prodá ložnici, kdybych si bral slečnu a když jsem jí to řekl, tak pravila, že vona nábytek má a že se jí světlá barva nelíbí, abych to rači nekupoval, ale ženský nemají jiný starosti než voloviny s láskou a když se jí něco stane, tak brečí, první boty jsem dělal pro korunního prince Karla, když umřel Franta, tak nastoupil, měl princeznu z Parmy a měli osm dětí a nejstarší se jmenoval Otta a ujel po válce do Španělska a měl nějakou krev a ona mu ji dávala, ale nebylo to nic platný a tak umřel, většinou byl ten Karel nachlastanej a spadl do Dunaje a vytahovali ho pionýři a když přehlížel raněný v Kostromi, tak dal bratrovi pomeranč a napít limonády, zapaloval vojákům cigarety, to Vilém byl svině a pocházel z rodiny mořskejch pirátů, nosili tenkrát piklhaubny, vypadalo to jako věžičky na kredenci a na vršku mosaz a jeho pobočník byl ten slavnej kurfiřt, tak jemnejch citů, že mu každá podlehla, a když jsem jí to vyprávěl, drbala si pysky u zrcadla barvičkou a stromy se klátily a ťukaly na vokno, jako by to nebyl neznámej vítr

7

Ale koupíte jí nějaký dárek a bude to dobrý, ale daleko nepůjdeme, prší a je vítr, ona by to stejně překroutila, řekla mi, vždyť budu telefonovat, vzal bych ji tedy na jarní ostrov, ona tak ráda courá, ale kdyby ji viděla ta z okna, ta by hned nadělala řečí, tak dávno je, co nebyl tady takovej vítr, to trvá kolikrát celej tejden, to jsem seděl v cimře a záblo mě v nohy, uvařil jsem trochu čaje a šel jsem pryč, taková volovina je to ten vítr, vobráti se v neděli a vichřice trvá třeba tři dny, to nemůže člověk uhodnout, u moře je to pravý šilenství, a co je to vlnobití, vlna jako náš barák až na cestu a loď lítá a se hází a kamení padá po cestě, ta bouře mořská! i vagón to převrátí a až do moře to odnese lidi i s voslama, jak se navracejí z vinic, to se dělají takový sloupy jako věže, vyhodí to do vzduchu ohromnou pyramidu, a bída a hlad, že jsme žrali z hnoje mrtvý rybičky a žebrat chodila armáda po staveních, obrlajtnant vyškraboval kotel od kukuřice a to byl obrlajtnant, a to ještě nebyl šnefajer, to potom bylo, když tašky lítaly a okna vytlučená a baby a děcka jdou s pláčem a byli jsme hrdinové, Rusové měli čtyřnásobnou přesilu a hnali jsme je, houby hrdinové, když přišlo do tuhýho, tak jsme byli posraní jako ti druzí a kanóny do toho a louka a obilí hořelo v jednom kuse, ještě štěstí, že jsem v tom

neuhorel a tak jsem odpočíval a držel službu v tom starém kriminále, a vzal si žid krásnej lakovanéj pás a své šaty a židi se vždycky podporovali, ale on měl pucovat kvér a dal mi zlatku, abych vytáhl pucštok, jak ji tam v chvatu vrazil a šel do města za holkama a přišel zupák Brčul, obr dva metry, nebyl zlej, ale když ho to nasralo, tak se vztekal, a co prej děláš s tím kvérem a kde je židák? povídám šel do grádu a on freier von Bucherer to zakázal a domlouval šaržím, aby nikdo nelajdal po grádu, a lehl si do mojí postele a ta židova byla pořád prázdná, stál jsem pod mřížovaným okénkem a čekal do půlnoci, když přišel žid a Bosňák vyskočil a řval, kdo to kázal chodit po grádu? a hned kop ho a bim a židáček se válel po zemi v těch krásnejch šatech a lakovaným pásu a hned musel v krvi na dvůr, ale když jsem ho šel ablesovat, nemohl jsem ho najít v tom větrném dvoře, tak jsem vzbudil dinstvachu a našli jsme ho v koutě jak se honkal, jak odstával od větví, protože foukal ten mořskej vítr a major Michochovič, když vyplácel lénunk, tak měl ty peníze na stole a na nich kamínky, aby to ten vítr nesebral a hned napomínali, abysme nešli rovnou a neprochlastali to, ale rači si koupili propriety, vazelínu, nitě, knoflíky, a krajinka byla pěkná, romantika jako u Jeruzaléma, sem tam nějaký stromek, jiva neboli oliva a cesty vzhůru a pořád se to muselo spravovat jak ten vítr vál, lidi se živějí rybky a ovesnými plackami a jsou kostry, vinice tvrdé jak beton a s Polákama se zkraje nedomluvíš, jedna Dalmatinka mi ukazovala, v kterejch chalupách umřeli hladem a v tom místě stál skrovný hájiček a obloha byla modrá k milování a ona pásla ovce jak na obraze a ptala se, jsem-li svobodnej, taková pastva suchá a naši vojáci po ní se courali s flintama, protože mizeli a partyzáni je stříleli a lidi domorodí strášali moruše, bílý, mdlý, sladký, docela morušemi byly ty stromy zasypány, hledali k aeroplánům mechaniky, ala každej řekl, že to neumí, a házeli jsme handgranátama, vytrhneš šňůrku a změníš se ve výpočtech a je malér a cuksýra, když to trénoval, měl imitaci a učil nás součásti a jak se počítá do dvanácti a když šel na záchod, nějaký tachonýr mu podstrčil pravej a pak jsme opakovali kolik má součástí a jak se počítá a bác! rozsekalo to celou cimru a jemu vylezly střeva, je to jako jitřnička a má to provázek a jseš pořád jednou nohou v hrobě a druhou v nemocnici, Oskar Henek, co narukoval do Štokravy, se zastřelil a Polák si ze zoufalství prostřelil nohu a šulbildung a pokaždý něco jinýho a kdo je velitel a jaký jsou distinkce, ale když jsem šel za holkama, tak jsem se voblíkl, bleď modrou blůzu, černý kalhoty s červenejma fasfalkama a lakovanéj a poniklovanéj bajonet a ještě čepici se zlatou portou a šli jsme v Krakově na třetí most, samý Polky a Maďarčky, Rumunky, Němky, Židovky, vojáci to tam často pořežali a kurvy utekly, a když přišla militer policie, tak už jsme byli pryč, tam tančí holky nahatý na stole a v lazaretě byly jeptišky a vobvazovaly mne a jedna druhé řekla jdi, ty šmudlo, a slíbily mi párky, když jim pomůžu utírat nádobí a přišel štabarzt a co to tady děláte! ať už seš venku, a zase s jinou jsem byl na divaně a ona mi říkala neboj, jen si mákni, ty seš hloupej, já jsem čistá, ale já jsem byl unavený a když přišli hosti, tak na ni volali a ona nešla a šéf a hoteliér jí domlouval, aby nekazila kšeft, a u Žlábků mi dali viržinko a nalili víno a pojďte se podívat na nový holky, pojďte to zkontrolovat, a ta nová mi řekla já jsem Eva a já jsem řekl, když já nejsem Adam, to je škoda, a tam mne taková mašina vedla za ruku na kumbál a byl tam pes jako tele, žlutý, ještě silnější než naše Bora, a skočil mi na záda a jak jsem chtěl utýct, tak znovu, tak jsem chtěl vyskočit voknem, ale bylo to v poschodí, ona se zatím vysvíkla do naha a lehla si potvora na zelenou pohovku a co? půjde to nebo ne? a rafla mě a utrhl mi všechny knoflíky od poklopce a zase se mi chtělo vyskočit voknem a ten pes vrčel, a tak jsem si na ni lehl poprvé v životě a řekla, nemusíš platit, máš studentskou slevu, ale napřed mě prohlídla jestli nemám nemoc, byla to Moravka odněkud z Přerova a tak když žena nemá ráda a on jí není příznivej, tak je to marný, ale působí to moc na nervy, a proto se musí pít feromantochiol jako umělci, kteří mají lavór mozku, a ten mozek musí být šedivej a samý závit, musí být vlnovitej v hlavě, a právě v těch spirálkách vznikají ty myšlenky, ale když je mozků málo, tak tam jsou samý sračky, když bych já mohl študovat, jsou tu ale tesklivý študie, jako Edison, nebo ten co vynalezl rádio, nebo takovej Mozartek a Štraus, ty dva žádný ve světě nemůže dohonit, podnes se to hraje na světě, pořád chtějí jen kousky od Mozarta a Štrause, kdybych já nebyl vod mládí nemocnej, furt mě trápili medicínama, kdybych bejval byl zdravěj, tak bych v pivovare nebyl, to když jsou ale zdecimovaný voči a duše, tak představy krásný slábnou, ale stejně mě to furt napadalo, jak to se má vidět, ale když jsem šel dál, tak to sláblo, nemohl jsem to zajmout, ale co řekl můj miláček Kunrt? ta nejkrásnější žena se nemůže rovnat nejslavnějšimu muži, Albach Rety se nemohl rovnat Járinkovi, když zpíval v Národním domě tu píseň Země úsměvů neboli šin-šon, to je čínsky, to ani slečinka nevěděla, dalo by to dost námahy a dost lidí na to zešíli, jsou to umělci a když to chtějí zlepšit a udělat to, co ještě nejni, tak jim to jde na nervy, lidi hrají a mají rádi jen to, co už se zná, ale on z veliký námahy, aby se to rýmovalo, tak se mu najednou tou silou rozsype mozek na ouhrabky a už to dohromady nikdo nedá, i ten slavněj symfonista Ištván strhnul na sebe lustr žalem, že nemohl přijít na ten rým a vyšpekulovat, co ještě nejni, nebo Edison, když měl vymyslet ten gramofon, najít ten materiál, který ještě nejni a neví se ani o něm a kde by mohl bejt a jak to zpracovat, padesát žáků nedovedlo ani zmínky o tom, tři dni seděl na vysokej stoličce, aby ho nerušila země a ty tři dny nespál, aby tu myšlenku nezaspal, měl jako hoch jedny šatečky a byl na tom zrovna tak jak Truman a Roosevelt a měl proto pod nohama porculánovou stoličku, tolik umrtvujících proudů jde skrz zemi, a to se zrovna měl ženit a paní pro něho přišla, ale on skrz vědu byl na smrt unavený a když by polevil, tak by to nedal dohromady, dva válečky proti sobě a dva šlaušky do uší, potom radši vynalezl tu černou desku, ale napřed se to dalo do uší, když umřel a prohlíželi jeho mozek, tak shledali, že je ho menší škopek a samej vryp a závit, a je proto v muzeu, a ona stála u zrcadla a drbala si barvičkou pysky a řekla mistře, kam mne odvedete? a tak jsme šli do přírody májový a koupil jsem jí bonbóny a ona měla radost jako děcko a tiskla mi ruku

KONEC